

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · primer període · sèrie P · número 2

Ple del Parlament

Sessió 2, dijous 1 de març de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Proposta de resolució sobre el restabliment de l'autogovern, la sobirania del Parlament i el desbloqueig 250-00024/12	6
Proposta de resolució per l'acord i el canvi 250-00053/12	10
Proposta de resolució sobre la restitució de les institucions catalanes 250-00054/12	14
Proposta de resolució sobre el desbloqueig de la situació de crisi institucional i política 250-00055/12	18
Proposta de resolució sobre la normalització de les funcions del Parlament i la investidura del president de la Generalitat 250-00057/12	21

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 2

La sessió s'obre a un quart de dotze del migdia i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució sobre el restabliment de l'autogovern, la sobirania del Parlament i el desbloqueig (tram. 250-00024/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació de la proposta de resolució i, si escau, de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 22, 3).

2. Proposta de resolució per l'acord i el canvi (tram. 250-00053/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de resolució i, si escau, de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 22, 5).

3. Proposta de resolució sobre la restitució de les institucions catalanes (tram. 250-00054/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i, si escau, de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 22, 9).

4. Proposta de resolució sobre el desbloqueig de la situació de crisi institucional i política (tram. 250-00055/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució i, si escau, de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 22, 12).

5. Proposta de resolució sobre la normalització de les funcions del Parlament i la investidura del president de la Generalitat (tram. 250-00057/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i, si escau, de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 24, 3).

El president

Bon dia, diputats, diputades, als que són avui aquí, i també bon dia als que no hi poden ser. Comença la sessió.

En primer lloc, i abans d'anunciar l'ordre del dia, els recordo que hi han dues delegacions de vot sol·licitades i aprovades per la Mesa, que s'han presentat d'acord amb l'article 95 del Reglament, que són les del diputat Jordi Sànchez, que ha delegat el seu vot en el diputat del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya senyor Jordi Turull, i el diputat Oriol Junqueras, que ha delegat el seu vot a la senyora Marta Rovira, presidenta del Grup Parlamentari Republicà.

L'ordre del dia consta d'un punt, que és el debat i votació de les propostes de resolució i esmenes presentades. Com recordaran tots els grups... Sí, senyor Carrizosa; per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Por una cuestión de orden.

El president

Trenta segons.

Carlos Carrizosa Torres

Sí. Hemos presentado una petición de reconsideración sobre las enmiendas transaccionales que se han presentado a resultas de la desestimación de nuestra petición de reconsideración. Una de estas enmiendas transaccionales contiene unos puntos que dicen, que se refieren al referéndum de autodeterminación de Cataluña, del..., bueno, lo que ellos llaman el referéndum de autodeterminación de Cataluña, del día 1 de octubre, al que se le quiere dar validez, y, por tanto, vulnera expresamente el auto del Tribunal Constitucional, que ya se refirió sobre eso, y requiere un acuerdo expreso de la Mesa sobre su admisión a trámite. Y quiero también poner de manifiesto que los letrados *recomiendan* que este punto no sea admitido a trámite, puesto que choca con lo previsto por el Tribunal Constitucional.

Estamos en desacuerdo con lo que se ha hecho por parte de la Mesa de desestimar la reconsideración; nosotros creemos que se ha prevaricado, que se ha cometido un delito por parte de la Mesa admitiendo a trámite..., desestimando la...

El president

Senyor Carrizosa, ha superat àmpliament els trenta segons.

Carlos Carrizosa Torres

Sí; pues solamente para acabar, señor *president* Torrent, es que el Pleno no puede comenzar hasta que no se vea la reconsideración interpuesta por este grupo parlamentario. Y recordar otra vez que estas transacciones se han hecho sobre unas enmiendas que no debían haberse admitido...

El president

Senyor Carrizosa, ja no té la paraula...

Carlos Carrizosa Torres

...puesto que chocaban contra lo previsto por el Tribunal Constitucional... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Senyor Carrizosa, sap vostè perfectament, perquè és coneixedor del Reglament, que l'article 38 fa que en el moment en què comença el Ple ja decau la possibilitat de presentar reconsideracions. A més a més, el seu grup... *(Remor de veus.)* El Ple ha començat. *(Remor de veus.)* En tot cas... Demano, demano si us plau, ordre i que les intervencions es facin segons marquen els processos reglamentaris. *(Remor de veus.)* Un cop ha començat el Ple, senyor Carrizosa, ho sap perfectament, decau la possibilitat de presen... *(veus de fons)*, de demanar reconsideracions. I en tot cas el seu grup parlamentari, a través dels dos membres que té a la Mesa, s'ha pogut expressar obertament i àmpliament a la Mesa que acabem de celebrar.

Continuem amb la celebració de l'ordre del dia. *(Pausa.)*

Dèiem que hi han cinc... Senyor Espejo, per què em demana la paraula?

José María Espejo-Saavedra Conesa

Perquè s'ha referit a mi expressament, vostè, com a membre de la Mesa pertanyent a un grup parlamentari i jo no estic a la Mesa per ser d'un grup parlamentari, hi estic com a vicepresident segon. Si vol, li aclareixo la meva posició. *(Aplaudiments.)*

El president

Senyor Espejo, vostè, estigui en la condició que estigui a la Mesa, s'ha pogut expressar lliurement a la Mesa, l'hem pogut escoltar tots plegats.

Gràcies.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Efectivament, però és que ja l'estava avisant jo que la reconsideració que vostè està dient que s'ha presentat una vegada ha començat el Ple..., no és així; s'ha presentat abans de que comencés el Ple, i ho pot comprovar al Registre. *(Aplaudiments.)*

El president

Hi insisteixo, seguim amb l'ordre del dia del Ple. *(Forta remor de veus.)* Els demano, si us plau, tranquil·litat i que intervinguin tal com recomana el Reglament del Parlament, amb ordre i sobretot amb educació, si us plau.

(Pausa.)

En tot cas, ara que tinc la sol·licitud... *(Remor de veus.)* Si em permeten... *(Pausa.)* La sol·licitud de reconsideració fa referència a uns acords d'admissió a tràmit de les esmentades esmenes, acords que no s'han pres a la Mesa; per tant, no hi ha objecte a reconsideració. Hi insisteixo, a la Mesa s'ha pogut... *(veus de fons)*, s'ha pogut parlar

de tot, però no hi ha hagut un acord d'admissió a tràmit, com, d'altra banda, no hi ha mai en el cas de les transaccions.

(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.) Si us plau, senyor Carrizosa..., li he donat la paraula, li dono quinze segons més, i procedirem a continuar amb l'ordre del dia del Ple.

Carlos Carrizosa Torres

Queremos que se nos aclare si se han admitido, entonces, o no, las enmiendas transaccionales, porque si no se han admitido las enmiendas transaccionales las que rigen son las que se han aprobado después de la reconsideración que hemos puesto nosotros. Y no hay otras. Y entonces exigimos que se sepa que es lo que se va a votar en esta cámara con la debida antelación.

Si no se han admitido transacciones, no se han admitido, y si se han admitido, queremos la reconsideración, porque lo hemos presentado antes de que empiece este Pleno. Y si usted no está dispuesto...

El president

Senyor Carrizosa, ha superat..., de nou ha superat el temps de quinze segons.

Carlos Carrizosa Torres

...si usted está dispuesto a quitar la palabra al grupo mayoritario de esta cámara...

El president

Senyor Carrizosa, ja no té la paraula...

Carlos Carrizosa Torres

...nos parece, señor *president*, que ya estamos... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Senyor Carrizosa, senyor Carrizosa... Senyor Carrizosa, li demano que contempli el Reglament també pel que fa, hi insisteixo, a l'educació.

Escoltin, no hi ha hagut un acord d'admissió a tràmit de les transaccions, a la Mesa, com d'altra banda es fa sempre i com estipula el Reglament. Vostès mateixos també han presentat en altres ocasions transaccions que, efectivament, no han contemplat un tràmit d'admissió a tràmit a la Mesa perquè no existeix reglamentàriament. S'ha procedit com es procedeix normalment amb les transaccions.

Sí; seguim amb l'ordre del dia del Ple.

(Pausa. José María Espejo-Saavedra Conesa.) Per què em demana la paraula?

José María Espejo-Saavedra Conesa

Per una qüestió reglamentària, relativa a l'article 37 del Reglament del Parlament de Catalunya.

El president

Per tant, està fent una crida al Reglament, entenc?

José María Espejo-Saavedra Conesa

Correcte.

El president

Molt bé. Digui.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí. L'article 37.d, si no m'equivoco, diu que la Mesa ha de qualificar i admetre a tràmit, admetre o inadmetre a tràmit, els escrits d'índole parlamentària. Una esmena transaccional és un escrit d'índole parlamentària. M'agradaria saber, perquè com que estic a la Mesa i encara no ho sé, si s'ha pres l'acord, o no, d'admetre a tràmit l'esmena transaccional a la que es referia el representant del grup majoritari d'aques-

ta cambra. Perquè, si s'ha admès a tràmit, té dret a reconsiderar-la, i si no s'ha admès a tràmit és que ni tan sols es pot votar. I és molt clar el Reglament. I faig la crida al Reglament al mateix president del Parlament.

(Aplaudiments.)

El president

Senyor vicepresident, no sé si és massa procedent que vostè i jo entrem en un debat en el Ple. En qualsevol cas (*remor de veus*), escolti'm, senyor vicepresident, tinc la paraula jo i no la té vostè. (*Veus de fons.*) Tinc la paraula jo, senyor vicepresident... (*Veus de fons.*) Molt bé. (*Veus de fons.*) D'acord. Molt bé. Doncs, senyor diputat, li recordo que sempre, en el cas de les transaccions, s'ha actuat de la mateixa manera, hi insisteixo, tal com procedeix pel que fa al Reglament, i no hi ha una admissió a tràmit formal de les transaccions, com no hi és, d'altra banda, ni en el Ple, quan les propostes de resolució es tracten al Ple, ni a les comissions, quan aquestes es fan en comissions.

Per tant, la Mesa i aquest Parlament han procedit com es procedeix normalment, i no hi ha una acta, perquè no hi ha un acord formal d'admissió a tràmit. (*Veus de fons.*) Si us plau. Si us plau, senyor diputat! Si us plau! Em veuré obligat a cridar a l'ordre i a que, efectivament, es compleixi el que diu el Reglament.

Continuem amb l'ordre del dia del Ple. Com vostès saben, s'han presentat cinc propostes de resolució... Per què em demana la paraula, senyor Carrizosa?

Carlos Carrizosa Torres

Para pedir que se pronuncien los Servicios Jurídicos de la cámara, como lo han hecho, como nos acaba de decir el señor vicepresidente segundo, durante la Mesa, si es o no admisible esta transacción.

El president

Senyor Carrizosa, vostè sap perfectament que això, en tot cas, no procedeix; els lletrats s'han manifestat també a la Mesa i els hem pogut escoltar en relació justament amb l'argumentari que jo exposava.

Seguim amb l'ordre del dia. Saben que hi han cinc propostes de resolució: la primera proposta de resolució ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem; la segona, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar; una tercera, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya; una quarta, del Grup Parlamentari de Ciutadans, i una darrera, pel que fa al Subgrup Parlamentari del Partit Popular.

Com bé saben, a la Junta de Portaveus es va acordar l'ordre d'intervenció, que s'agruparia el debat de totes aquestes propostes de resolució –per tant, hi hauria un únic debat–, i posteriorment passaríem a la votació d'aquestes propostes de resolució.

L'ordre del debat també es va acordar en la Junta de Portaveus que seria per ordre d'entrada a registre de les propostes de resolució.

Proposta de resolució sobre el restabliment de l'autogovern, la sobirania del Parlament i el desbloqueig

250-00024/12

Per tant, i en primer lloc, té la paraula el diputat senyor Xavier Domènech, per defensar la proposta de resolució presentada pel seu grup.

Sí; permetin-me –senyor Domènech– avisar també que, també tal com es va estipular a la Junta de Portaveus, es va acordar que el temps d'intervenció fos de quinze minuts.

Xavier Domènech Sampere

Bé. Moltes gràcies, senyor president. Bon dia, diputats i diputades. Enormement contents de que aquest Ple que vam proposar fa dues setmanes, el Ple del desblo-

queig, es pugui celebrar, i enormement contents que a més a més comencem un debat polític, que no comencem un debat tecnicojurídic, reglamentari, que crec que, malgrat que alguns es vulguin postular com els veritables defensors d'allò que preocupa la ciutadania, estic segur que aquests espectacles no preocupen la ciutadania, no ajuden al desbloqueig i no ajuden a la clarificació.

El Parlament de Catalunya –i crec que val la pena recordar-ho–, aquí, on estem avui tots asseguts i assegudes, fou fundat el 6 de desembre de 1932; té molta història. El presidia un senyor anomenat Lluís Companys. I, a més a més, en aquell Parlament, el que seria el futur president de la Generalitat de Catalunya republicana, Francesc Macià, deixava clar quin era el sentit de l'establiment de la Generalitat de Catalunya i de la fundació d'aquell Parlament: obrir-se de bat a bat als afanys i a les aspiracions i a les il·lusions de tots els catalans –catalans tots, absolutament tots–, en tota la nostra immensa i rica diversitat, i representar, també deia, la ciutadania de Catalunya; «per vosaltres, honorables diputats i diputades» –ell deia només «diputats», en aquella època; diputats i diputades–, «després de més de dos-cents anys d'haver emmudit, tornarà a parlar Catalunya». Això és el que venim a representar aquí, la representació de la voluntat col·lectiva i diversa de tot el poble de Catalunya.

Val la pena recordar els nostres orígens, els nostres orígens, doncs, en l'autogovern de Catalunya, i val la pena recordar-ho en un moment com aquest, en aquests moments històrics que estem vivint. Perquè hi ha hagut veritats –que per nosaltres són absolutament evidents– que crec que s'han menystingut durant massa temps.

Primera veritat. L'autogovern de Catalunya és una aspiració del poble català, no un mer reflex de l'Estat autonòmic, no un mer instrument utilitzable segons interès i conveniència, i el que és segur és que, com a representant del conjunt de la voluntat del poble de Catalunya, no és alienable, no és fragmentable, no es poden crear altres institucions que pretenguin alienar aquesta representació. I no ho és perquè quan es fa això, i sobretot quan es fa això representant tan sols el 47 per cent de la ciutadania de Catalunya, no s'està renunciant només al Parlament de Catalunya, s'està renunciant a representar el poble de Catalunya, s'està renunciant a Catalunya.

També és una altra veritat –que per nosaltres és absolutament evident de l'aspiració de l'autogovern de Catalunya i del poble de Catalunya al llarg de tota la seva història– que l'autogovern de Catalunya és molt previ a la Constitució espanyola, que l'autogovern de Catalunya és quelcom que neix de les aspiracions del poble de Catalunya, i que, com a element absolutament previ, no pot ser intervingut absolutament il·legítimament i, nosaltres considerem –i per això hem presentat un recurs–, inconstitucionalment, per ordre del 155.

Hi han veritats que crec que són importants de recordar en aquests moments. Quan vam demanar la iniciativa per demanar el Ple del desbloqueig, que avui es celebra, ho vam fer convençuts de que ja n'hi ha prou de que els destins del poble de Catalunya els decideixi el Govern de l'Estat, que ja n'hi ha prou que un grup minoritari a Catalunya pugui decidir quines són les línies polítiques que s'han de poder prendre, però també que n'hi ha prou de veure com en la situació que estem vivint, d'atzucac, com a país, estem assistint constantment a debats que són més de partit, de poder, que no pas de país. No ens mereixem això, la ciutadania de Catalunya, en aquest moment. (*Aplaudiments.*)

En un moment d'incerteses –perquè aquest és un moment d'incerteses per a tot el poble de Catalunya; és a dir, probablement vostès tenen moltes certeses, però el conjunt de la ciutadania de Catalunya en aquests moments està vivint profundes incerteses–, hem de retornar als valors originaris de l'autogovern de Catalunya. I per Catalunya en Comú Podem aquests valors originaris són debats transparents. La ciutadania de Catalunya és immensament madura. Quan se la tracta exagerant, construint símbols i no polítiques, s'està tractant el conjunt de la ciutadania com si no pogués conèixer les grans veritats del moment que estem vivint.

Recuperació de l'autogovern, sí, recuperació de l'autogovern. Prou de menysprear l'autogovern de Catalunya en aquests moments, prou de menysprear-lo; és una de les grans eines del nostre país. I veritats –veritats–, i veritats com mai; ja n'hi ha prou de no dir les veritats. I en aquest sentit són aquests principis els que ens poden fer sortir de la situació actual.

De fet, sembla que, només proposar aquest Ple de desbloqueig que vam proposar nosaltres, vostès, els que tenen capacitat i, per tant, no només capacitat, sinó la responsabilitat de formar govern, han avançat quilòmetres en el que en els dos últims mesos no ha pogut avançar. I, de fet, ara veiem com sembla que ja tenen una proposta d'investidura; però és una proposta d'investidura que compte que no ens porti a major bloquejos –compte que no ens porti a majors bloquejos. Perquè, clar, Jordi Sànchez per nosaltres té tot el dret a ser investit president de la Generalitat de Catalunya, hi té tot el dret; però sabem que probablement no serà la drecera més ràpida per recuperar l'autogovern.

I aquí hi ha una qüestió de fons, hi ha una qüestió absolutament de fons: o s'utilitza l'autogovern de Catalunya com una eina purament per denunciar, legítimament –però no és legítim utilitzar l'autogovern de Catalunya per a això–, per denunciar legítimament una situació d'absoluta anormalitat democràtica... Perquè quan es fa això un pot pensar que està fent boicot a l'Estat, i s'està fent l'autoboicot a ell mateix. I si es fa autoboicot a ell mateix, miri, però és que s'està fent autoboicot a tot el conjunt dels catalans i les catalanes. (*Alguns aplaudiments.*) O fem això o recuperem l'autogovern de Catalunya com a eina de tots i totes els catalans i catalanes, per començar a caminar, per superar d'una vegada la situació actual.

I és massa evident –és massa evident– que quan es negocia en despatxos sortides legitimistes –és massa evident– s'improvisa massa –s'improvisa massa. Perquè, perdonin, si el senyor Puigdemont no podia anar als jutjats, no podia presentar-se davant el Tribunal Suprem perquè calia –i se'ns va dir així– preservar la presidència de la Generalitat de Catalunya d'estar a la presó, ara com ens expliquen que proposaran un president que està a la presó? Com ens expliquen això? És a dir, el que valia abans no val ara? Necessitem estratègies, no tàctiques. Estem massa fumuts com a país com per proposar només tàctiques que canvien cada dia.

Estem clarament en una cruïlla històrica. Tenim l'autogovern intervingut, il·legal i il·legítimament, mentre dirigents socials i polítics romanen a la presó. I amb l'esgotament –cal dir-ho– total i absolut de tot el que s'havia dit. Avui, en aquest Ple, hem vist una reedició, un intent de reedició: el senyor Carrizosa s'ha aixecat..., hi havien unes esmenes... Però acceptem-ho ja: tot el que es va dir no va passar. No va haver-hi estructures d'estat, no va haver-hi reconeixement de ningú... No va passar res de tot el que s'havia explicat durant massa temps a la ciutadania de Catalunya.

Una estratègia que, a més a més, s'ha esgotat i que en el seu esgotament –i es nota tant, i em sap greu–..., quan el debat sobre els fulls de ruta, el debat sobre quines són les perspectives del país de cara al futur a la pròxima legislatura es converteix en un debat sobre el legitimisme, en un debat de com acomodem una figura política, és massa clar que no hi ha perspectiva de futur –és massa clar que no hi ha perspectiva de futur. El debat sobre el legitimisme és la pròpia negació de quina és la proposta política.

Una estratègia, a més a més, la de l'unilateralisme, que ha fracassat frustrant una part del país, que n'esperava molt, i deixant-ne fora una altra part. Perquè si certament el resultat de les eleccions del 21 de desembre els dona a vostès una majoria, i certament són un rebuig claríssim al 155, crec que també és claríssim que, si algú ho pretenia, no és una legitimació de la DUI. I crec que s'ha de poder operar des d'aquesta realitat i des d'aquesta veritat –des d'aquesta realitat i des d'aquesta veritat.

Perquè, a més a més, en aquests debats de passat, el país no pot esperar més –no pot esperar més. No poden esperar més les quaranta mil persones que estan esperant la renda garantida; no poden esperar més les cent vint famílies de Sant Joan Despí

que les faran fora per un fons voltor de Goldman Sachs; no pot esperar més un debat sobre els mitjans públics catalans, que mentre estan vivint una de les pitjors re-tallades de la història sembla que l'únic debat important sobre ells és qui es queda què –qui es queda què–: partit, poder, de nou, no país –partit, poder, de nou, no país.

Potser l'exemple més clar del que estic parlant, del que estem patint i del que estem vivint, és la situació de l'escola pública catalana. El 155, que ens havien dit que era un 155 tècnic, en aquests moments s'ha convertit en una eina per qüestionar un dels grans consensos d'aquest país, que és el model d'immersió lingüística. I no només per a això, sinó que s'ha aprofitat, contravenint a la Resolució del Parlament de Catalunya del 27 de juny, que deia específicament que no es podien seguir dedicant recursos públics a escoles que segregaven per sexe, contravenint a això, el Govern de l'Estat ha decidit perllongar aquests concerts a aquestes escoles. Un 155 tècnic? Un 155 no polític?

És per això que demanem..., i en la nostra proposta de resolució demanem un recolzament majoritari de la cambra en l'afirmació de que el Parlament de Catalunya, com a representant legítim i legal de la voluntat del poble de Catalunya, es referma en el model d'escola pública catalana que tenim, i que això serveixi perquè el Departament d'Ensenyament no procedeixi, la primera quinzena de març, a renovar aquests concerts econòmics. De fet, aquests són els grans combats que apleguen la majoria social de Catalunya, aquest és el camí que hem de seguir per reconstruir. No només reconstruir: avançar, efectivament avançar. Hi ha una aspiració del poble de Catalunya que va molt més enllà de l'Estat autonòmic, és evident. Però per avançar cal reconstruir, no debats legitimistes, no debats constants de veure com ens fotem més ràpid contra la paret –no debats constants de veure com ens fotem més ràpid contra la paret.

Perquè no hi ha restitució possible; per una cosa molt bàsica, si ho volen: avui ja no és ahir, i seria esperable que comencéssim a construir el demà i no ens quedéssim atrapatats en l'ahir. No hi ha restitució possible, perquè el president del Parlament ja no és la presidenta del Parlament. No hi ha restitució possible quan una part del Govern –el vicepresident Junqueras– roman encara a la presó, mentre una altra part es troba en llibertat, sí, però en llibertat tutelada en aquests moments. No ho és quan una part de la població de Catalunya..., o, no, la majoria de població de Catalunya roman encara impactada pel que van significar les nostres jornades d'octubre; unes jornades que, efectivament, van constatar el fracàs de l'Estat i van obrir ponts de solidaritat i possibilitats de canvi a Catalunya, a Espanya i a Europa, que es van tancar el dia que en un palau, tancats en uns despatxos, van decidir que tot aquell capital es convertiria en una declaració que va fracassar immediatament.

Perquè res és com ahir, perquè ja s'han acabat els fulls de ruta. De què parlen? Parlen de legitimitats. El país necessita futur, no només legitimitats; almenys, de moment, no n'hem sentit parlar gairebé res. Perquè vostès, ara mateix, no estan fent res per començar a construir aquest nou començament que necessitem. Necessitem un nou començament. Probablement massa esgotats en el passat, atrapatats en un present que espero que en surtin aviat, a vostès a vegades dona la sensació, a vostès, que estan en disposició de formar govern, que els uneix més el passat que el futur. I això és preocupant, perquè el país necessita futur, no només passat.

El desbloqueig passa, efectivament, per la recuperació de l'autogovern, i no per considerar-lo només una eina sacrificable en un combat que, al final, és contra nosaltres mateixos i nosaltres mateixos; per la defensa d'aquest Parlament com a representant de la voluntat del poble de Catalunya, no substituïble, no fragmentable. Si vostès defensen la sobirania de Catalunya, han de defensar aquest Parlament. Per deixar..., per dir les veritats, a vegades el més revolucionari que hi pot haver no és com construir l'argument que et legitima a tu mateix, sinó afrontar la realitat tal com és. Perquè els somnis es construeixen a partir de la realitat, no fent veure que no la tens davant. I en aquest sentit també passen per constituir un gran bloc social i de-

mocràtic pels drets i les llibertats a Catalunya i a Espanya, per seguir el camí que ja han seguit molts i moltes, el camí que també –i en aquest sentit estenc la mà al Partit dels Socialistes de Catalunya– estan seguint molts dirigents seus a les alcaldies.

Creiem que no ens queda altre, que no tenim altre que aixecar-nos d'una vegada, aixecar-nos per construir, i on tots i totes hem de treballar i lluitar per aconseguir un país més lliure, més just i més solidari. Tots i totes hem de treballar i lluitar perquè aquests fruits no siguin només del nostre poble, sinó compartits amb els pobles germans. No som lliures si els nostres germans no són lliures, som dèbils si no fem també forts els nostres pobles germans.

I nosaltres ens comprometem a això, ens hi comprometem aquí i ens hi comprometem a Espanya. Ens comprometem a treballar, a lluitar, a les classes, a les institucions i als parlaments, arreu on faci falta, fins a obrir una nova etapa que deixi enreure el que estem vivint, una nova etapa que ens mereixem tots: els que estan aquí, els que estan fora i els que també estan fora d'aquí Catalunya.

I aquest compromís que ens imposem com a grup també el demanem. Hem de ser responsables no tan sols del que hem viscut, no només del que estem vivint, sinó sobretot del que ens mereixem viure. Aquest no és només un combat per un o altre, no és només un combat per un bloc o un altre. És un combat per la llibertat de poder ser i viure com a poble, com tot un poble, en tota la nostra immensa diversitat. Com deia Macià, catalans, tots i totes.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Domènech.

Proposta de resolució per l'acord i el canvi

250-00053/12

Ara és el torn del senyor Miquel Iceta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la primera reflexió que vull compartir amb tots vostès gira al voltant de la idea de respecte. Des del nostre grup parlamentari volem afirmar des del primer moment el nostre respecte envers totes les opcions polítiques representades en el Parlament. Entre tots representem el poble de Catalunya, i Socialistes i Units per Avançar respectem, per tant, totes les expressions polítiques presents en el Parlament. A cap d'elles li neguem ni catalanitat ni caràcter democràtic, a totes elles oferim respecte i diàleg. Crec que respecte per les persones, respecte per les idees, respecte a les institucions i respecte a la llei haurien de ser el millor punt de partida per a una legislatura que, des del nostre punt de vista, hauria de ser ben diferent de l'anterior.

El respecte no implica condescendència, ni pretén dissimular discrepàncies; les tenim, i són profundes. Nosaltres no només no compartim el projecte independentista, sinó que creiem que perjudica el nostre país, però respectem profundament els que pensen altrament. Un respecte que han d'observar especialment els que tenen responsabilitats institucionals a qualsevol nivell, sense oblidar mai que, sigui quina sigui la seva posició política personal, han de fer un esforç per representar a tothom, per tal de no malmetre la imatge de les institucions que són de tots.

M'adreço a la cambra des de la responsabilitat i la consciència compartida que no estem fent la nostra feina. Hem estat escollits com a diputats i diputades i cobrem per exercir aquesta funció, però portem ja un mes de retard en la investidura d'un nou president. Se segueix aplicant l'article 155 de la Constitució espanyola perquè

no hi ha govern, a l'espera de l'acord entre els independentistes, i ni tan sols corren els terminis.

I són moltes les persones que esperen la nostra resposta, les nostres propostes, la nostra tasca d'impuls i control al govern. Ens esperen 162.742 menors que viuen en llars amb privació material severa. Infants tutelats que han passat nits als calabossos de la Ciutat de la Justícia, a l'Anatòmic Forense, i ara dormen als passadissos d'un centre residencial d'acció educativa. Ens esperen vint mil famílies que esperen cita per acollir-se a la renda garantida de ciutadania. Milers de persones sense habitatge; un 25 per cent dels desnonaments que es produeixen a tot Espanya tenen lloc a Catalunya. Algú ha de passar comptes pel nyap del concurs de l'ATLL, i algú hauria de suspendre l'increment de l'11,8 per cent del preu de l'aigua per a aquest any. Molts estudiants esperen que aprovem una moratòria en l'exigència del coneixement d'una tercera llengua mentre no es posin els mitjans efectius per fer-ho possible. Som la comunitat autònoma amb les llistes d'espera més llargues en matèria d'ajuts a la dependència; també estan creixent les llistes d'espera per a les intervencions quirúrgiques, els serveis d'urgències dels hospitals estan col·lapsats i tenim persones ateses als passadissos. Són problemes dels quals se'n parla poc i no tenim encara un govern que els abordi i al qual instar, des d'aquest Parlament, a l'acció.

L'absència de govern perjudica l'economia. I la paràlisi política genera inestabilitat, desigualtat, erosió dels drets socials i pobresa. I els més febles són, finalment, els més perjudicats. Set milions i mig de catalans i catalanes desitgen que ens posem en marxa. Necessitem un govern; un govern que es faci càrrec dels problemes, que governi per als 7 milions i mig de catalans. I la darrera reunió del Govern de Catalunya es va produir el 24 d'octubre de l'any passat, fa ja massa temps. És hora que un nou govern, pensi el que pensi sobre el futur de Catalunya, se'n cuidi, dels problemes i els anhels del conjunt dels catalans, no només d'una part. Estic pensant en els ciutadans que segueixen amb inquietud i estupor les negociacions a porta tancada per part d'aquells que s'omplen la boca de democràcia, de participació i de transparència. A dia d'avui, no sabem quants presidents tindrem, quants seran de veritat i quants de fireta. I, de vegades, hem vist més dificultats per decidir sobre qui ha de manar a TV3 que sobre qui ha de presidir la Generalitat.

Set milions i mig de catalans tenen dret a que el Parlament es dissolgui si en un termini raonable no es posa en marxa la legislatura. Crec que ningú no es mereix el que està passant, hagi votat el que hagi votat. Com a mínim, hem de posar en marxa el rellotge i per això hem presentat una proposta de resolució que, sense atribuir responsabilitats a ningú, pretén proporcionar certeses a tothom.

També hem presentat un recurs d'empara davant del Tribunal Constitucional en defensa dels nostres drets com a diputats i diputades, que són també els drets de la ciutadania a la que representem, i ho farem sempre que calgui. Però ens estimaríem més que fos una decisió del Ple del Parlament la que desbloquegés la situació, aviam si de veritat aquest és el Ple del desbloqueig, acollint-nos al que els lletrats de la cambra deien, quan apuntaven, i ho cito, «a un acte equivalent a la primera votació d'investidura com a mecanisme per posar en marxa el rellotge», ja que la votació d'investidura no s'ha produït, com diu la nostra llei, «deu dies després de constituït el Parlament».

Des del primer dia vàrem afirmar la nostra posició política en aquest inici de legislatura. En primer lloc, Parlament i Govern haurien d'actuar permanentment en el marc constitucional i estatutari vigent, respectant els mecanismes legals i les majories necessàries per reformar-lo. En segon lloc, sembla convenient no elegir persones que no puguin exercir amb plenitud les seves responsabilitats com a forma d'evitar que la legislatura quedi hipotecada pels procediments judicials en curs. Finalment, en tercer lloc, cal constituir un govern estable, capaç d'assegurar una gestió eficient de les competències i els recursos de la Generalitat i d'obrir una negociació amb les institucions de l'Estat.

La nostra proposta de resolució recull aquests criteris. Hem hagut, aquestes setmanes, de combatre la peregrina idea d'una investidura a distància o per delegació, i també la broma d'un govern telemàtic. Aprofito per dir que considerem inapropiades les candidatures a president o per ser membres del Govern de persones que estiguin immerses en un procediment judicial obert, estiguin o no en presó preventiva.

Respectem, naturalment, la presumpció d'innocència, però no creiem que aquestes persones puguin dedicar-se amb plenitud a les tasques que se'ls pretén encomanar, que exigeixen una total disponibilitat i la màxima llibertat d'acció. Lògicament, els afectats han de concentrar-se en la preparació de la seva defensa i això, per molts motius, pot limitar la seva capacitat d'actuació. I la nostra obligació com a diputats és dotar el nostre país d'institucions el màxim d'eficaces possible. A més, la decisió d'encomanar tasques de govern a persones afectades per un procés judicial, es vulgui o no, assenyalarà una continuïtat o una discontinuïtat respecte de l'anterior legislatura, i en això volem ser especialment clars: des del nostre punt de vista, no té cap sentit reeditar, ni que sigui simbòlicament, una via que ha fracassat.

I, de fet, si considerem que el procés comença amb les eleccions del 2012, és difícil rebatre que en aquests anys no s'ha produït cap avenç en matèria d'autogovern ni de finançament; cap nova competència, ni més recursos, ni més inversions, ni cap gran projecte. I, si fem el balanç estricte de l'anterior legislatura, és obvi que la via unilateral i illegal ha fracassat. No té sentit parlar de recuperar una república que no va néixer i que ens ha deixat un país més dividit i més pobre, amb unes institucions intervingudes i amb el prestigi greument erosionat. Es van prometre coses que no es podien complir, i que se sabia que no es podrien complir. D'això se'n diu, efectivament, «engany», i alguns s'han vist obligats a reconèixer-ho o bé davant del jutge o bé davant d'un micròfon –que, depèn de com, té més mèrit.

No hi havia res preparat, no hi havia suports internacionals. La decisió de fer un referèndum –que després de sentir declaracions en seu judicial ja no sabem si era real o simbòlic– o de fer una declaració unilateral d'independència –que després de sentir declaracions en seu judicial ja no sabem si era real o simbòlica– ha tingut enormes costos polítics, econòmics, socials i personals.

Els demanem que respectin el principi de realitat. L'única legitimitat democràtica, i no en reconeixem cap altra, emana d'aquest Parlament i està emparada per l'Estatut i la Constitució, com molts han reconegut i assumit davant del jutge. Ni consells de la república, ni assemblees d'electes, ni actes simbòlics a Brussel·les, no poden substituir aquest Parlament i el president i el Govern sorgits de la cambra. No creïn òrgans que només els representen a vostès mateixos, com si a la seva república només hi cabessin vostès.

És més, el desdoblament institucional que alguns semblen pretendre no pot fer altra cosa que erosionar les nostres institucions de veritat, les institucions d'autogovern emparades per l'Estatut i la Constitució i que, efectivament, recullen una continuïtat històrica de segles. Cal ser clars al respecte: qualsevol intent de constituir o de construir una legitimitat paral·lela, encara que es pretengui només simbòlica –que seria reconeguda per una part de la ciutadania catalana, però negada per les lleis i per una altra part de la ciutadania–, està abocada al fracàs i ens endinsa encara més en el conflicte. Per superar-lo, el que cal és reconstruir el consens democràtic al voltant de les institucions de tota la ciutadania catalana i construir el futur plegats a partir d'aquí, començant pel respecte i seguint per la reconciliació, per obrir un camí de reformes. Respecte, reconciliació i reformes haurien de presidir aquesta nova legislatura.

Els dies 6 i 7 de setembre es van trencar en aquest hemicicle massa coses. La imposició de criteris de part per sobre de reglaments i de lleis, trepitjant els drets de les minories, va ser el preludi d'un desastre que no podia acabar sinó en intervenció de les institucions d'autogovern per part de l'Estat. Molts ho havíem advertit. I per això aquesta legislatura ha d'emprendre un camí ben diferent. Trencar amb la legalitat ens ha portat al 155. I tampoc no volem deixar d'assenyalar la responsabilitat dels

que no han estat capaços d'obrir una via de diàleg i de negociació, dels que només han sabut traslladar el problema a la justícia i no han sabut donar altra resposta que la repressió policial.

Però torno a reclamar l'acceptació del principi de realitat, el reconeixement de la primacia de l'Estatut i de la Constitució, que hauria de ser, com ho han fet alguns dirigents davant del jutge, un bon punt de partida per assegurar que aquesta legislatura serà ben diferent de l'anterior. Creiem que aquesta legislatura s'hauria d'iniciar pensant en el conjunt dels ciutadans i no només en una part, per nombrosa que sigui. Des del nostre punt de vista, no podem abordar la qüestió de les relacions entre Catalunya i la resta d'Espanya sense reconèixer que primer cal promoure un gran acord al respecte entre els catalans; un acord que, ara per ara, no existeix.

No hi ha dubte que les forces independentistes tenen una majoria parlamentària que les habilita a governar, si és que es posen d'acord amb un govern, un president i qui mana sobre TV3; però, en canvi, no hi ha un mandat democràtic per la independència; un mandat que, d'altra banda, mai no podria reeixir de forma unilateral i il·legal, com ja s'ha comprovat.

De fet, si el que es vol és canviar el marc institucional, cosa ben legítima, cal fer-ho a través dels mecanismes de reforma, que passen necessàriament per les Corts Generals, en un procés que cal iniciar al Parlament comptant amb una majoria d'almenys dos terços de la cambra. I no hi ha dos terços del Parlament, ni de la societat, disposats a avançar en un procés constituent ni en la redacció de la Constitució, de la república catalana. Ho saben vostès i ens ho acaba de recordar el darrer estudi del CEO, no cal insistir-hi.

La tradició catalanista que compartim amb molts es basa en la defensa de la unitat civil i de la cohesió social, i no està de més recordar que, de vegades, voler accelerar trencant consensos el que provoca són reaccions en sentit contrari. I la polarització que ha provocat el debat sobre la independència n'és una bona mostra. Facin el favor de llegir bé els resultats electorals, que no és tan difícil.

Reitero la nostra convicció que la divisió de la societat catalana en dos blocs enfrontats, incapaços de dialogar entre ells, no sols no ens farà avançar, sinó que ens està fent retrocedir. Per això intentarem no caure en cap temptació frontista i ens comprometem a col·laborar amb tots aquells que comparteixin aquesta convicció.

Creiem que Catalunya està en condicions d'assolir majors cotes d'autogovern, un millor finançament i un paper actiu en la transformació d'Espanya i d'Europa, tot plegat a través d'un camí de diàleg, negociació i pacte. Però, com els deia, això requereix, abans de res, un acord entre els catalans, un acord molt majoritari. I estem sentint parlar molt de candidats a la presidència, de candidats a ser consellers i conselleres, de qui vol manar sobre TV3, però no estem sentint parlar gens sobre quina política es vol fer.

I la primera pregunta a fer-nos és ben senzilla: s'accepta el marc vigent o no? Caldria acabar amb aquesta situació tan peculiar en la que massa gent diu una cosa en públic i una altra en privat. Del mateix fet corren massa versions, la del WhatsApp dels convençuts, la dels mitjans de comunicació, la que es fa davant del jutge i la que es confessa en privat.

Potser les esmenes presentades per la CUP tenien la virtut d'aclarir les veritables intencions de tothom: això va de continuar la lògica de l'anterior legislatura o cerquem entre tots una altra sortida després de veure el fracàs, els enormes costos i els riscos de la república virtual, unilateral i il·legal?

Després, lògicament, vindran les preguntes sobre prioritats i orientacions concretes de les diverses polítiques sobre les que la Generalitat té competències, i també sobre la disposició a obrir un diàleg, Catalunya endins primer, i Catalunya enfora després.

El nostre grup està disposat a qualsevol esforç, a qualsevol sacrifici en benefici de la necessària reconciliació. Però volem ser molt clars: només el respecte de la legalitat proporciona la base sobre la que construir i eixamplar consensos.

En aquest sentit, votarem a favor de les propostes de resolució de la resta de grups, llevat de la de Junts per Catalunya, que conté massa elements de continuïtat amb l'anterior legislatura, que voldríem ben aviat oblidar i superar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Iceta.

Proposta de resolució sobre la restitució de les institucions catalanes

250-00054/12

A continuació té la paraula el senyor Quim Torra, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Quim Torra i Pla

Molt honorable president d'aquesta cambra, consellers i consellera del Govern legítim de Catalunya, senyores i senyors diputats, siguin les meves primeres paraules des d'aquest faristol lamentant que avui aquí no hi som tots. És obvi que avui aquí, al Parlament de Catalunya, no hi som tots. És a dir, no hi són tots els diputats que el poble de Catalunya va votar en les passades eleccions del 21 de desembre. Una obvietat que fixa el punt precís i exacte de l'absoluta anormalitat de la vida política catalana, sobre la qual..., a alguns ja els està bé, d'altres, pretenen passar-hi de puntetes, com si no passés res, com si això fos possible en un estat de dret i democràtic, com si en aquesta casa, de la paraula, del debat, de les idees i de la discussió, es pogués privar de la paraula, del debat, de les idees i de la discussió els representats del poble.

Avui aquí no hi són ni el president de la Generalitat, que és a l'exili, ni el vicepresident, que es troba a la presó. Avui aquí no pot parlar el conseller Comín, perquè també és a l'exili, ni pot debatre amb nosaltres Jordi Sànchez, perquè és a la presó. I a la presó es troben també el conseller Quim Forn, i l'amic i president d'Òmnium Jordi Cuixart, i a l'exili, les conselleres Serret i Ponsatí, el conseller Puig i l'exdiputada d'aquesta cambra Anna Gabriel. Denunciar aquesta brutalitat, aquesta anormalitat és la nostra primera obligació i no ens cansarem de fer-ho cada cop que prenguem la paraula en aquest hemicicle.

És obvi, també, que les parets que envolten i formen part de la història recent de Catalunya, aquestes parets, són el testimoni present de les institucions catalanes. Però aquestes institucions catalanes no deriven de cap constitució espanyola, sinó que venen de molt més lluny, i pretenen anar més enllà, tan lluny com el poble de Catalunya vulgui arribar. Però sense cap mena de respecte per aquesta voluntat, a l'empara de l'article 155 de la Constitució espanyola, «tunejat» com la nova versió segle XXI del *derecho de conquista*, el Govern de Madrid va clausurar les portes d'aquest hemicicle, com si el nostre autogovern els pertanyés a ells, i no al poble. Talment les velles metròpolis feien i desfeien al seu gust amb les seves colònies.

I és obvi, finalment, que la institució de la presidència de la Generalitat, escollida per aquest Parlament, és la màxima autoritat, i responsable del poder executiu a Catalunya. El molt honorable president Carles Puigdemont és el cent trentè president d'una institució que es remunta, la seva història, al segle XIV, i que quan no ha estat suprimida per l'Estat espanyol ha estat sempre la representant i garant de les llibertats catalanes. Doncs, com és conegut també, el president de la Generalitat de Catalunya, el seu vicepresident i els consellers que integren el Consell de Govern de la Generalitat, sota el despotisme gens il·lustrat però il·limitat de l'article 155, van ser il·legítimament cessats.

Aquesta resolució, doncs, que proposem vol posar de manifest quelcom que qualsevol poble lliure del món dona per entès: que la sobirania del poble rau en el poble; que rebutgem de manera absoluta tota regressió democràtica i qualsevol deriva autoritària de l'Estat; que reafirmem el nostre compromís per la pau, el diàleg, els drets humans i la radicalitat democràtica, i, sobretot –sobretot–, que serem lleials, escrupolosament lleials, al respecte de la voluntat dels catalans expressada a les urnes.

Però també aquesta resolució per nosaltres és encara alguna cosa més: és el punt de partida del projecte republicà que volem proposar a la ciutadania de Catalunya. No pot ser de cap altra manera. Ja va deixar-ho escrit el poeta Josep Carner a l'exili, a l'exili belga: «La primera institució republicana és la voluntat popular.» Aquesta voluntat popular va donar precisament la majoria absoluta d'aquesta cambra als partits que defensen la independència de Catalunya i a la seva constitució en un estat en forma de república.

Un altre dels punts que contempla i lloa aquesta resolució, avui que precisament en fa cinc mesos, és aquell dia que marcarà per sempre la nostra generació, l'1 d'octubre, el dia del referèndum d'autodeterminació de Catalunya. Contra un poble indefens i amb les mans alçades en senyal de pau, la policia i la Guàrdia Civil van carregar amb una violència inaudita i inversemblant en un estat de dret. Totes les ratlles vermelles, totes, de l'ofensa a la dignitat humana van ser traspassades i superades. Qualsevol previsió de la brutalitat que hom podia haver-se imaginat es va quedar curta.

L'1 d'octubre tot el món va poder veure com s'atacaven els drets més bàsics de qualsevol persona: la seva integritat física, la seva seguretat, la seva llibertat d'expressió, el seu dret inalienable a decidir personalment i col·lectivament. Sobre aquell dia, l'escriptor Jaume Cabré, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, va publicar un article al diari *Ara* titulat «He vist l'1 d'octubre». I hi deia: «He vist la valentia, el coratge de la gent del meu país, que ha sortit al carrer massivament sabent que no ells sinó els policies i guàrdies civils repartirien mastegots. He vist tot un poble defensant la seva llibertat amb les mans i amb la seva dignitat.»

Els catalans, ho repeteixo, tenim el deure de no oblidar mai tot el que hem vist, sense guardar cap mena d'odi ni de rancor, sinó tan sols una tristesa infinita pels que van permetre aquella violència, una solidaritat fraterna amb els qui van patir-la i una apellació imprescriptible a la justícia, perquè els culpables siguin jutjats i condemnats. Perquè no en tinguin cap dubte, es farà justícia, i tant que se'n farà.

Tot el que va passar a continuació en aquell trepidant mes d'octubre on tot era possible és la formidable mobilització il·lusionada, vibrant, cívica d'un país per una causa legítima, fins a culminar la jornada del dia 27 d'octubre, en què es va declarar políticament la independència de Catalunya. I, tanmateix, malauradament, la resposta de les institucions espanyoles mai no va ser una resposta política, sinó repressiva a tots els nivells, des de les forces de seguretat fins a l'ús pervers de les instàncies judicials. El resultat, el tenim a la vista, d'aquest 155; un impacte directe en la vida dels ciutadans: paralització de projectes, ofec econòmic, suspensió i manca d'obres a hospitals, paralització d'execucions de polítiques ja acordades, congelació de subvencions en el tercer sector. En els més febles, precisament, és on el 155, d'alguna manera, ha significat més.

I, tanmateix, les conseqüències més greus de la deriva autoritària de l'Estat espanyol, les hem vist quan s'han empresonat líders socials i membres del Govern legítim de Catalunya: Dolors, Raül, Josep, Jordi, moltes gràcies per tot. Tots ells gent de pau i que militen a la política democràtica d'aquest país des de sempre. La persecució per motius ideològics i de pensament contra aquells ciutadans que aspiren a la independència de Catalunya, i voldria concretar-ho també en els membres d'aquesta cambra que estan patint això, justament, una persecució ideològica: gràcies, Carme, Anna, Lluís, Ramona, Lluís i Joan Josep. S'ha concretat en ells, però també en centenars d'imputacions, investigacions, denúncies, multes, citacions, identifica-

cions, amb la intenció de censurar la llibertat d'expressió i de crear un clima de por i de temor irrespirables. I així hem vist com s'investiguen mestres, regidors, alcaldes, informàtics, activistes, periodistes, estudiants, còmics, humoristes. Fins i tot, mecànics –fins i tot, mecànics. (*Remor de veus.*)

El president

Si us plau.

Quim Torra i Pla

A tots ells –a tots ells–, des del nostre grup, volem fer-los arribar el nostre suport, la nostra admiració i tota la nostra solidaritat. (*Aplaudiments perllongats.*)

N'estem orgullosos, estem molt orgullosos de la resposta de la gent, que ha estat la millor, a l'alçada del moment tan crític del país. La societat catalana, que és avui una societat que se sent lliure, crítica, apoderada, i qui no entengui això no entendre res, va tenir clar que la millor manera de defensar el país i les seves institucions era, és, serà l'actitud cívica, pacífica, ferma, resistent i democràtica. I així ho va fer palès en les eleccions del 21 de desembre, atorgant una victòria incontestable al bloc independentista i republicà, resultat que va avalar el molt honorable president Carles Puigdemont, per a ser-li ratificada la confiança com a president.

Aquest fet, d'una absoluta pulcritud democràtica, ha provocat que l'Estat espanyol ensenyés una de les seves cares més fosques –una altra– i ridícules, si m'ho permeten, gairebé embogint literalment per a tractar d'impedir-ho. Tots els poders de l'Estat espanyol s'han mobilitzat per a aquest objectiu, en una versió gens sofisticada de l'«a por ellos», canviant les porres per les plomes de dictar sentències quan ha convingut. S'han assolit quotes impensables d'indecència democràtica, pressionant consells d'estat, condicionant voluntats dels magistrats dels tribunals constitucionals..., un autèntic espectacle. Tot s'hi ha valgut en un estat que, com diu el conseller Turull, més que un estat de dret és un estat que tira pel dret.

Doncs, bé, la nostra resposta és clara: el molt honorable president Carles Puigdemont segueix comptant amb la majoria parlamentària suficient, sorgida de les urnes i revalidada el 21 de desembre, per a poder-li ratificar la confiança com a president.

Però permetin-me aturar-me aquí un moment: què li passa a l'Estat espanyol amb els presidents de Catalunya? Com pot ser que la majoria dels presidents catalans hagin estat jutjats, empresonats o exiliats? (*Remor de veus.*) Els hi faig la llista? Els hi faig la llista: Francesc Macià, exiliat; Lluís Companys, empresonat, exiliat, entregat per la Gestapo a les autoritats espanyoles i assassinat; Josep Irla, mort a l'exili; Josep Tarradellas, exili; Jordi Pujol, presó i desterrament durant el franquisme (*forta remor de veus*); Artur Mas, inhabilitat, embargat i investigat, i Carles Puigdemont...

El president

Si us plau –si us plau. (*Persisteix la remor de veus.*) Diputat, un moment –un moment.

Quim Torra i Pla

...exiliat.

El president

Un moment, diputat. Demano respecte per qui té l'ús de la paraula en aquest moment, si us plau.

Quim Torra i Pla

I jo, president...

El president

Demano respecte.

Quim Torra i Pla

...demanaria respecte per qui va anar a la presó durant el franquisme per defensar les llibertats democràtiques. (*Aplaudiments.*)

Sumin que el vicepresident Junqueras es troba a la presó i tenim un panorama realment desolador.

És normal això? Això ens ha passat sota qualsevol dels règims polítics espanyols: sota la monarquia d'Alfons XIII, sota la dictadura..., sota la República, perdó, i la dictadura de Primo de Rivera i la República espanyola, el feixisme del general Franco i amb la restauració borbònica del rei Juan Carlos. Sota tots aquest règims, des de fa cent anys, els presidents de la Generalitat, doncs, o acaben a la presó o a l'exili. A quin país del món ha passat una cosa semblant? A nosaltres no ens sembla pas normal ni podem tolerar-ho de cap de les maneres. I, naturalment –naturalment–, l'única conclusió possible és que només amb la república catalana serem lliures i els nostres presidents deixaran d'ésser perseguits i represaliats.

Vaig acabant. Molt honorable president, va dir en el vostre primer discurs en aquesta cambra que us agradava molt..., un dels vostres autors preferits era l'Stefan Zweig. També ho és meu, i seria bo que potser bastíssim aquesta legislatura sobre els principis de Stefan Zweig. Zweig té un llibre poc conegut –o no tant, almenys, com les seves novel·les i les seves memòries– que es titula *Castellio contra Calví*. El llibre és deliciós perquè planteja la contraposició entre dos grans personatges. Calví és el dictador, el tirà, l'home que ha creat una dictadura teocràtica; en canvi, Castellio és un humil professor universitari que s'alça contra la dictadura i l'opressió amb les armes de la paraula, de la paraula nua, i de la lletra, per defensar la llibertat i la consciència. Zweig tanca el llibre amb un final inoblidable, diu: «Sempre hi haurà un Castellio que s'alci contra qualsevol Calví, defensant la independència sobirana de l'opinió davant de tota violència exercida des del poder.»

A Catalunya ens trobem exactament aquí, defensant la independència de l'opinió i la llibertat de pensament. Per mi és un tema d'una gravetat absoluta, probablement el fet més greu a què, al meu entendre, ens enfrontem en aquesta societat catalana. S'està construint una causa general contra l'independentisme, que atempta l'essència mateixa que ha fet d'Occident, Occident: la llibertat d'opinió, de pensament i d'expressió.

S'ha construït una fórmula impecable: «Independentista igual a culpable.» De què? Tant se val, ja hi posaran el que sigui; però si ets independentista ets culpable. I que grups d'aquesta cambra combreguin amb aquest fet i es prestin a col·laborar-hi, volent silenciar la paraula «lliure», que ha d'omplir qualsevol parlament, em sembla senzillament lamentable i ignominiós.

Per això avui, i acabo, ens cal dir més que mai, ben alt, ben clar, tranquil·lament, serenament, que ningú no ens farà callar, ni abdicar dels principis i les idees que vam defensar ahir, que defensem avui i que defensarem demà. Això és: que la causa de la llibertat de Catalunya és una causa justa, que la causa de la independència de Catalunya és una causa legítima i que la causa de la república catalana és una causa honorable. Ni per un instant no pensem renunciar ni un mil·límetre a defensar la justícia, la legitimitat i l'honorabilitat d'aquesta causa. Al contrari, paga la pena seguir lluitant per ella. I és que ens sentim interpel·lats per la ciutadania a continuar. I, després de continuar, seguirem. I, després de seguir, continuarem.

Per això, i agraint la confiança dels grups que totalment o parcialment donaran suport a aquesta resolució, endeguem avui el projecte republicà per a Catalunya.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Torra.

Proposta de resolució sobre el desbloqueig de la situació de crisi institucional i política

250-00055/12

Ara és el torn de la senyora Inés Arrimadas, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Señores diputados, señoras diputadas, gracias a los 1.100.000 votos de Ciudadanos hoy se ha podido abrir el Parlamento. (*Aplaudiments.*) Gracias al 1.100.000 votos de catalanes. (*Aplaudiments.*)

Este Pleno del desbloqueo, este Pleno que sin duda sirve para que ustedes tengan que dar la cara y tengan que abrir a la transparencia este Pleno, nos ha servido yo creo que para muchas cosas, que ahora comentaremos, pero, sin duda, para constatar que ustedes no tienen ni *full de ruta*, ni futuro, ni idea de gobierno, ni proyecto para todos los catalanes, ni nada de nada de nada.

Solo hay que escuchar la intervención del representante de la lista del señor Puigdemont. ¿Eso era lo que tenían que ofrecerle a los catalanes? ¿Ese es el *full de ruta* para hacer realidad su república independiente? ¿Cuánto tiempo van a mantener, señores y señoras diputados de partidos independentistas, esta ficción, esta farsa, esta mentira que no se la creen ni ustedes?

Por lo menos este Pleno ha servido para que ustedes tengan que venir aquí a dar la cara. Porque lo que es una vergüenza es que en este Parlamento no se celebra una comisión de sanidad desde el mes de julio, cuando tenemos a centenares de miles de personas en lista de espera. Es una vergüenza. Se les debería caer la cara de vergüenza de que el primer grupo de la oposición tenga que abrir el Parlamento para que ustedes tengan que venir aquí a dar la cara. (*Remor de veus.*) Y, aun así, se siguen escondiendo y siguen manteniendo estos discursos que no se creen ni ustedes.

Además nos ha servido este Pleno para saber que el señor Torrent es la señora Forcadell 2.0, porque ha hecho exactamente lo mismo. El señor Torrent se estrena haciendo lo mismo que la señora Forcadell, que es saltándose las resoluciones del Tribunal Constitucional, poniendo en la ilegalidad a este Parlamento y además sin tener la valentía de reconocerlo públicamente. Porque luego se esconden en los reglamentos, en los letrados del Parlament, y ni siquiera tienen la valentía, ustedes, de venir aquí y dar la cara, y decir: «Sí, nos estábamos saltando las resoluciones del Tribunal Constitucional.» Y luego, cuando están ante los jueces, todo era simbólico: «No, si yo no sabía nada; no, si yo solo di la palabra a un portavoz que me lo pidió.» Basta de farsas –basta de farsas. Se lo llevo diciendo muchas veces: ustedes no solo están insultando a la mayoría de catalanes que no les han votado, no solo están obviando a esa mayoría de catalanes, *cuando hablan «del poble de Catalunya que vol rebre el president Puigdemont.»* No. Todo el pueblo de Cataluña no quiere recibir al *president Puigdemont*. No es verdad. No solo nos insultan, nos ningunean, nos mantienen al margen, es que, a los suyos, a sus votantes, les están mintiendo. No les van a dar ninguna república catalana independiente. Dejen de mentir a *sus* votantes y de faltar al respeto a *nuestros* votantes. Dejen de mentir. (*Aplaudiments.*)

No tienen nada que explicar. Ustedes no tienen ganas de que haya un gobierno de Cataluña que gestione los problemas con valentía. No tienen una idea de gobierno para Cataluña. Ustedes no quieren un presidente de la Generalitat o una presidenta de la Generalitat. Ustedes lo único que quieren es alargar el *procés*. No quieren gobernar, no quieren que se acabe el 155, no quieren priorizar. Quieren lío, lío y lío, porque se ha convertido, el lío del *procés*, en su *modus vivendi*, y no quieren que se acabe su *modus vivendi*, porque es un *modus vivendi*. (*Aplaudiments.*)

Ser independentista en Cataluña es legítimo y es respetable, lo que no es legítimo ni respetable es mentirles como ustedes les están haciendo, prometiéndoles una cosa que no va a llegar, generando falsas expectativas que no se van a cumplir, rompien-

do familias para nada, para una farsa, para una mentira que no se creen ni ustedes –no se creen ni ustedes. Dejen de intentar engañar a la ciudadanía de Cataluña, porque lo único que están consiguiendo es dividirnos y afectarnos y perjudicar a todos los catalanes, a los que les han votado y a los que no les han votado.

Porque el *procés* es la antítesis de la realidad catalana. El *procés* que ustedes han construido, en el que viven muy cómodamente y por eso lo quieren alargar, es la antítesis de la realidad de los catalanes. Porque ustedes hablan del 1714, están instalados en el pasado, en esos relatos nacionalistas de identidades excluyentes tan pasados de moda, y aquí la gente tiene que pensar en el futuro, en cómo va a cubrir los gastos, cómo va a pagar la hipoteca, cómo se van a cobrar las pensiones. Esa es la realidad de los catalanes.

Ustedes hablan de la república independiente, y se han gastado mucho dinero en esas embajadas y en esas estructuras de estado y en esas haciendas que necesitaban, cuando en Cataluña tenemos las peores listas de espera de dependencia de toda España, cuando en Cataluña tenemos más barracones que en el resto de comunidades autónomas de España. Ustedes han gastado dinero en cosas que no han servido para nada, ni van a servir para nada, cuando en estos momentos –en estos momentos– hay 164.000 catalanes esperando una operación en la salud pública. Ustedes viven en una ficción.

El señor Mas decía: «Vendrán muchas empresas. Los bancos se pelearán por venir.» Pues se han ido más de tres mil empresas, gracias a ustedes. Ustedes decían: «*Espanya ens roba.*» Y resulta que los que nos robaban eran algunos de los que defendían supuestamente a Cataluña y los del 3 por ciento. «*Espanya ens roba...*», dicen, y resulta que en Cataluña las clases trabajadoras, las clases medias y trabajadoras son los ciudadanos españoles que más impuestos pagan, por su política fiscal, por el tramo autonómico de los impuestos que tiene la Generalitat. Y ustedes han asfixiado y siguen asfixiando los bolsillos de los catalanes para mantener estructuras que no van a servir para nada. Y ustedes lo saben.

Si es que ustedes lo reconocen con su mirada en la sesión de hoy, que ustedes saben que esto es una ficción, y que lo podrán alargar un poquito más, pero que llegará el día en el que tendrán que mirar a los ojos de los catalanes –a nuestros votantes no creo que tengan que hacerlo, pero a los suyos– y les van a tener que reconocer que les han mentido, y que, de república independiente, nada, que era una ficción, y que ustedes lo sabían.

Y me parece indignante, las familias que se están rompiendo, las oportunidades que estamos perdiendo, los debates que podríamos tener con consenso en este Parlament si no tuviéramos en medio esta obsesión del *procés*, que es su *modus vivendi*.

Ustedes viven en ese *procés*, que es la antítesis de la realidad de los catalanes. Ustedes hablan de que hay una mayoría social que les apoya. ¿Ustedes han visto el resultado de las elecciones? ¿Ustedes han visto que ha ganado una fuerza parlamentaria, que se llama Ciudadanos, que no quiere la independencia de Cataluña, ni siquiera un referéndum de independencia de Cataluña? ¿Ustedes han visto que si tienen setenta diputados y mayoría en este Parlamento es porque hay una ley electoral injusta que el Partido Popular y el Partido Socialista han querido mantener, y que para eso ustedes son españolísimos, para cumplir esa ley española, porque les encanta esa ley española? ¿No se dan cuenta? (*Aplaudiments.*)

¿No ven ni siquiera el CEO que hace la propia Generalitat de Catalunya, que dice que el apoyo a la independencia sigue cayendo y que está en un 40 por ciento? Es muy legítimo tener cualquier ideología. Cataluña es diversa, y hay que respetar a todas las ideologías. Pero mentir a sus propios votantes, con una ficción que ustedes saben que es mentira es indigno, es indigno. Están dividiendo a la sociedad catalana para nada.

Antes algunos portavoces que me han precedido en el uso de la palabra decían: «No, es que ustedes solo gobiernan, solo piensan para los independentistas y para la

parte de la población independentista.» Ni siquiera estoy de acuerdo. No han gobernado para nadie, ni siquiera para aquellos a los que han ilusionado, a los que les han dado un relato. Ni siquiera para ellos, porque las consecuencias de su mala gestión, de su falta de proyecto, de sus chapuzas, como ATLL, de gestión –que a ver si abrimos el Parlament para que ustedes tengan que venir aquí a dar la cara por esas chapuzas– nos están afectando a todos los catalanes, a todos, a todos. (*Aplaudiments.*)

En su Matrix del *procés*, ustedes decían: «No, a nivel internacional vamos a tener muchísimos apoyos. Europa no va a permitir que el Gobierno de España aplique la Constitución.» Que ustedes están solos, que no tienen el apoyo de ni un país de la Unión Europea, ni el Parlamento Europeo, ni la Comisión Europea, ni el Consejo. Nadie. Está el señor Puigdemont y la señora Gabriel, estos anticapitalistas en un país muy anticapitalista como es Suiza, ¿no? Y la realidad es que los que se quedan en Cataluña son los autónomos, las familias y los trabajadores que no pueden huir como hacen ustedes, porque se tienen que quedar aquí pagando las facturas. Esa es la realidad de Cataluña versus la ficción del *procés*.

Miren, llevan tanto tiempo viviendo en el *procés*, que se han olvidado de Cataluña y de los catalanes. Y al final va a llegar la realidad y va a llegar el realismo. Porque, les digo una cosa, ustedes de momento no han cambiado. Hoy el señor Torrent ha hecho lo mismo que la señora Forcadell. Hoy, la intervención de la lista del señor Puigdemont sigue sin concretar nada, sigue en su ficción. Pero se les ha visto el plumero.

¿Y saben una cosa que sí que ha cambiado? Porque ustedes no han cambiado, pero una cosa que sí que ha cambiado es que Cataluña ha despertado. Ustedes se han pasado tanto de frenada, se les ha visto tanto el plumero, que han hecho despertar a esa Cataluña silenciada. Y cuando se han abierto las urnas, había muchos votos de gente que llevaba mucho tiempo, o que puede ser que nunca hubieran votado en elecciones en Cataluña. Porque ustedes esa realidad de Cataluña nunca la han querido ver, nunca le han querido dar voz. Era una Cataluña silenciada. E insisto, si ustedes siguen teniendo mayoría de escaños es porque hay una ley electoral injusta, porque no tienen mayoría de votos, no tienen mayoría en la calle como sí que tienen en el Parlamento, por una ley injusta que a ver si nos espabilamos los partidos constitucionales y el bipartidismo quiere cambiar también, para que no se produzcan estas injusticias.

Pero ¿sabe qué más ha cambiado? No solo Cataluña ha despertado. España, el conjunto de España, ha despertado, y se ha vuelto a despertar un sentimiento de patriotismo civil normal, como en el resto de países de la Unión Europea. Y eso lo han hecho ustedes, mal que les pese. Por eso sí que les tenemos que dar las gracias, por despertar a Cataluña y despertar el sentimiento de patriotismo cívico español, de orgullo de sentirse de una tierra como es Cataluña, de una gran tierra como es Cataluña, de un gran país como es España y de un gran proyecto político como es la Unión Europea.

Pero ¿saben a quién más han despertado? Porque ustedes han despertado a una mayoría en Cataluña, han despertado un sentimiento de patriotismo cívico en el conjunto de España, pero han despertado a Europa, y ustedes ya son vistos por las instituciones europeas como se ve al nacionalismo, como una amenaza, como la antítesis de la Unión Europea. Y escuchen, salgan de su Matrix del *procés*, escuchen lo que está diciendo Tajani, lo que está diciendo Timmermans, lo que están diciendo líderes a nivel europeo –Macron, Merkel–, escuchen más allá de su micromundo del *procés*. Escuchen lo que están diciendo, que el nacionalismo es la antítesis de Europa, que el nacionalismo es, junto con el populismo, la amenaza que tiene la Unión Europea.

Por tanto, si les tenemos que dar las gracias por algo de este *procés* insufrible es gracias por haber despertado una mayoría social en Cataluña, gracias por haber ayudado a despertar ese patriotismo cívico moderno en el conjunto de España y gracias

por haber defendido y por haber despertado a una Europa que defiende la diversidad y que recuerda que se fundó para luchar precisamente contra postulados identitarios excluyentes nacionalistas. Por eso, muchísimas gracias. (*Aplaudiments.*)

Y nosotros sí que vamos a pensar en todos los catalanes, en los que nos han votado y los que no nos han votado, porque mantenemos un compromiso con todos los catalanes, porque todos los catalanes compartimos los mismos problemas, porque es mucho más lo que nos une que lo que nos separa, porque el paro, la corrupción, las listas de espera no afectan solamente a los partidarios de un partido, no hay una lista de espera para independentistas y otra lista de espera para no independentistas. Tenemos que tener un proyecto para todos los catalanes, un proyecto respetuoso con el marco de convivencia que nos hemos dado, con las competencias de este Parlament, con el Estatuto de autonomía, con la Constitución española, con las reglas de juego de la Unión Europea.

Y les digo una cosa, y una mala noticia: dentro de diez, quince, veinte años, ¿saben ustedes lo que va a pasar? Que Cataluña va a seguir siendo una comunidad autónoma de España, y los catalanes vamos a seguir siendo catalanes, españoles y europeos, a pesar de ustedes, porque no se van a cargar, por mucho que lo intenten, Cataluña. Porque han hecho mucho daño a Cataluña, a todos los catalanes, pero Cataluña es demasiado fuerte como para que incluso ustedes, con su *procés*, la rompan y la destruyan. Y Cataluña va a salir de esta. Y España, como proyecto político, va a salir de esta, porque dentro de esos diez, quince, veinte años, el *procés* será recordado como una pesadilla, como un *modus vivendi* de unos cuantos que no consiguieron su objetivo, que se intentaron cargar Cataluña y ni siquiera lo consiguieron.

Y Cataluña va a estar unida, y vamos a tener un proyecto para todos los catalanes, y los catalanes nos vamos a volver a dar la mano. Y ustedes no van a dirigir esa nueva etapa, porque ustedes, la valentía que hay que tener para hacer esto, la honradez, la honestidad, el realismo que hay que tener para tener una nueva etapa política en Cataluña, ustedes hace mucho tiempo que lo dejaron de lado.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyora Arrimadas.

Proposta de resolució sobre la normalització de les funcions del Parlament i la investidura del president de la Generalitat

250-00057/12

A continuació té la paraula el senyor Xavier García Albiol, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular. En aquest cas, els recordo que tenen set minuts i mig per a cada subgrup. Per tant, disposa d'aquests set minuts i mig, senyor Albiol.

Xavier García Albiol

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. La celebració d'aquest primer Ple de legislatura ens sembla que és el millor dels exemples per reconèixer la situació singular i surrealista en la qual està instal·lada la política catalana des de ja fa algun temps.

Tenim, per un costat, un expresident fugit de la justícia que vol ser president via *webcam*; tenim un partit, el PDECAT, que en privat diu que no vol que el seu candidat sigui president, però no té el valor de desencallar la situació; uns socis de govern, els membres d'Esquerra Republicana, que acusen els seus companys d'aventura, del PDECAT, de deslleials, i un partit, el que va guanyar les eleccions, Ciutadans, que durant dos mesos ha estat amagat, perquè l'únic que volia era guanyar però no governar.

Señoras y señores diputados, lo que acabo de exponer podría ser la fotografía más exacta del actual escenario político de Cataluña, con el broche final de la celebración de este Pleno tan singular, gracias –como decía la propia presidenta de su grupo– a Ciudadanos, que nos lleva, como en una especie de premio de consolación parlamentario, a plantear un debate, un pleno sin un gobierno a quien dirigirse ni con quien debatir, frente a la propuesta, que sería la propia de todo partido ganador de unas elecciones, que no pasa por otro que no sea un debate de investidura. Ciudadanos ha buscado de esa manera un formato para disimular su inactividad, consiguiendo como único resultado real de este Pleno que estamos celebrando el reconocimiento, con toda probabilidad, de una resolución en apoyo al *expresident* Carles Puigdemont.

Les tengo que confesar que en estos momentos desconozco si dentro de tres días, de una semana o quizás dentro de un mes tendremos *president* y Gobierno de la Generalitat. En la política catalana todo es posible, y cualquier escenario, por rocambolesco que parezca, es superado al día siguiente por un nuevo episodio. Es evidente que a ustedes, a la mayoría parlamentaria independentista, las consecuencias que para la economía, para la generación de riqueza, la confianza o la imagen de Barcelona y Cataluña que ha generado el *procés* les preocupan y les ocupan bien poco. El ejemplo más reciente lo hemos vivido en el Mobile World Congress, y de manera singular con el comportamiento con el que nos han obsequiado tanto el *president* del Parlament como la propia alcaldesa de Barcelona.

Por eso quiero serles muy sincero. Somos conscientes de que esa percepción de decadencia y provincialismo que transmiten al mundo no forma parte de sus preocupaciones ni les inquieta, con sinceridad, lo más mínimo. Es más, estoy absolutamente convencido de que se sienten plenamente identificados con ese papel anacrónico. Están inmersos en una especie de guerra santa contra todo aquello que representa el Estado, y por ello no atienden ni a razones objetivas ni a unos mínimos criterios de objetividad. A ustedes no les preocupa lograr una mejor financiación, mejorar las infraestructuras o conseguir mejores inversiones en sanidad o educación para los catalanes. Ustedes están a lo que están: a romperlo absolutamente todo, en favor de unas ensoñaciones identitarias.

Pueden tener la total seguridad de que no forma parte de nuestras prioridades intentar convencer a esa parte de la población que parece felizmente instalada en el autoengaño permanente, pero debo decirles que sí que nos preocupa y sí que nos ocupa esa mayoría de catalanes que queremos pasar página de manera urgente al desgobierno al que ustedes nos han arrastrado desde hace tiempo y del que estamos sufriendo sus graves consecuencias *todos* los catalanes.

Una situación de desgobierno que se vería agravada en el caso –parece que esa sería la voluntad de esta mayoría independentista– de presentar a investidura a la presidencia de la Generalitat a un diputado en prisión por delitos graves. Supongo, señoras y señores diputados, que son conscientes de que a buen seguro esta decisión significaría seguir instalados en el día de la marmota y persistir en el enquistamiento de la inestabilidad institucional y social que estamos viviendo en la actualidad en Cataluña. Ustedes, la mayoría parlamentaria, la mayoría independentista, que no es una mayoría social, parecen obsesionados en seguir instalados en el error, seguir instalados en el conflicto, reiterándose en la confrontación contra el Estado, como único instrumento de cohesión de aquellos a los cuales el tiempo y la evidencia han demostrado, a ellos mismos y al conjunto de la sociedad, la falta de un proyecto mínimamente realista.

Señoras y señores diputados, quien ha dicho que la declaración de independencia tuvo un valor puramente simbólico es el *president* Artur Mas; quien ha afirmado que la declaración de independencia no tiene efectos jurídicos ni prácticos ha sido la diputada y expresidenta del Parlament Carme Forcadell; quien considera que la declaración de independencia era solo una declaración política, sin meros efectos

jurídicos, fue la presidenta de Esquerra Republicana, del Grupo de Esquerra Republicana, Marta Rovira. Por lo tanto, resulta evidente que estamos frente a un gran engaño, estamos frente a un engaño que lleva meses viviendo del simbolismo y de la épica; una reiteración simbólica de una declaración simbólica de una independencia simbólica: todo muy simbólico, en la Cataluña virtual en la que ustedes están instalados. Pero no deben olvidar una cosa: todo ha sido simbólico, porque el Estado les ha parado los pies. En cambio, mientras ustedes se distraían con simbolismos, no ha sido nada simbólico la marcha de empresas, la fractura social y el desprestigio político y derroche de recursos públicos y económicos. Y ahora, encima, pretenden seguir viviendo de esa gran estafa con el reiterado engaño a una parte de los catalanes y pisoteando al resto, a la mayoría.

Señoras y señores diputados independentistas, les pido un ejercicio de madurez política: dejen de pensar en ustedes mismos y háganlo en favor de la mayoría del pueblo de Cataluña. Den el paso y desbloqueen la situación de parálisis en la que estamos inmersos, volvamos a una cierta normalidad política e institucional. La historia ha demostrado que la radicalidad y la ruptura nunca han traído nada bueno para Cataluña, y siempre nos ha ido mejor cuando avanzábamos de la mano del resto de las comunidades autónomas, liderando progreso y avance de Cataluña.

Hoy hace un año les advertía en esta sede parlamentaria que estaban poniendo en riesgo muchas cosas, y entre ellas, el autogobierno de Cataluña. Va a depender de ustedes exclusivamente, de esta mayoría parlamentaria, que las instituciones catalanas puedan volver a disfrutar de todo el autogobierno que nos permite esta democracia.

Y voy finalizando. Las instituciones democráticas, en este caso representadas por el Senado y el Gobierno de España, dieron una respuesta proporcional y gradual. Concretamente, el Gobierno decidió dar voz a los catalanes con una convocatoria electoral, primando los intereses de estado por encima de los legítimos de su propio partido, cuando seguramente aconsejaban adoptar otras decisiones más agradecidas electoralmente. No desabrochen..., no desaprovechen, señores y señoras (*rialles*) de la mayoría independentista, esta oportunidad con sus viejas dinámicas. Volvamos a la convivencia; es el clamor de la mayoría. Y ahí tengan la seguridad de que sí que nos van a encontrar.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor García Albiol. Fins ara han intervingut els grups que havien presentat propostes de resolució per a aquest Ple; ara és el torn dels grups que no han presentat propostes de resolució. En aquest cas, també a la Junta de Portaveus es va acordar que es fes per ordre de major a menor; per tant, és el torn del Grup Parlamentari Republicà, és el torn de la senyora Marta Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Bé, bon dia. Gràcies, president. Diputats, diputades, abans que res, per mi i segur que per a la majoria de vosaltres, de vostès, és important fer evident avui que no hi som tots, i no ens cansarem de dir-ho. Hi falten els presos polítics i hi falten els que han hagut de marxar per no acabar amb aquesta mateixa sort. Per ells, avui, molts som aquí, per seguir treballant per construir una societat més justa i més lliure, per seguir construint un país i un món millor per a nosaltres i per als nostres fills.

Des d'Esquerra Republicana, convençuts que cal fer-ho amb el més pur estil junquerista, de l'Oriol Junqueras, estenent les mans absolutament a tothom, abraçant la diversitat del país i generant oportunitats per a tothom; no sabem fer-ho d'altra manera. Amb les banderes de la dignitat, de la llibertat i la justícia; amb les banderes de les escoles dignes, els hospitals dignes, els salaris justos. El nostre projecte és un projecte de prosperitat, d'igualtat d'oportunitats, d'esperança i de progrés.

Som aquí perquè som un poble amb un horitzó compartit, un poble tossut, que vol ser protagonista del seu futur. Les manifestacions ciutadanes, recurrents i persistents, i sempre pacífiques –sempre–, que han omplert de manera massiva els carrers des de l'any 2006 al nostre país, són una extraordinària mostra d'acció col·lectiva, una majoria de ciutadans incidint en l'agenda política, un capital social que vol decidir el futur del país, que vol decidir el destí dels refugiats al món, que vol unes pensions dignes, que vol unes taxes universitàries justes. Hem guanyat això: hem guanyat una societat viva, amb plena agenda de desafeció política a Europa.

I això s'ha reflectit en les institucions. I també hem construït i hem constituït tantes vegades com ha estat necessari una majoria parlamentària que volem sòlida. Ho vam veure el 27 de setembre i ho vam ratificar el 21 d'octubre en unes eleccions, les eleccions més adverses que mai, especialment per a la candidatura que represento, d'Esquerra Republicana, amb l'Oriol Junqueras, el seu candidat, a la presó. Mil adversitats i, tanmateix, som aquí, sumant i avançant.

Deixeu-me dir –i hi insistim sempre, però deixeu-me que avui ho remarqui especialment– que la gent d'Esquerra Republicana volem una república plena de contingut –plena de contingut. La independència, per nosaltres, és un instrument, un mitjà per construir els objectius: un país millor, més just, més net i més lliure, perquè els seus ciutadans i les seves ciutadanes hi visquin millor. Aquest és el veritable objectiu, i així ho hem entès sempre.

El sanejament dels comptes de la Generalitat, a càrrec de la gestió brillant de l'Oriol Junqueras, el seu vicepresident, ha permès reduir de manera dràstica el termini de pagament a proveïdors i incentivar l'economia, i això és un fet. L'augment de la despesa social, o inversió social, com la veiem nosaltres, en educació i salut en els pressupostos del 2017, que van ser els més socials de la història d'aquest Parlament. Hem conquistat i pressupostat i començat a executar un nou dret social: la renda garantida de ciutadania, que fa que tots els ciutadans de Catalunya puguin fer-se càrrec de les despeses essencials de la seva família. La reducció del frau fiscal, la reducció de les llistes d'espera, posar els pilars fonamentals de la reforma horària de forma decidida: això és fer república. Un país més just i més lliure, amb capacitat de transformació: això és fer república, i fer-la amb majúscules.

Hem arribat més lluny que mai, amb més suport social que mai, hem guanyat a les urnes, i tenim el convenciment que tantes urnes com ens posessin les tornaríem a guanyar. I sabem que les urnes són i per nosaltres sempre seran l'únic instrument que ens legitima. Tenim l'1 d'octubre, i l'1 d'octubre ens queda per sempre, poble i institucions amb un objectiu comú, amb un compromís democràtic: defensar la democràcia i la dignitat.

I després de l'1 d'octubre hem sabut que la unitat de l'Estat també està per damunt del mateix Estat, està per damunt de l'estat social i democràtic de dret. Una majoria de l'Estat, una majoria política de l'Estat que abusa del seu poder legítim, que destrueix la seva pròpia norma amb una interpretació interessada, que abusa dels tribunals i la fiscalia i de les normes penals. Una majoria política a l'Estat que ens posa a la presó sense judici i se salta tota la lògica de la presó preventiva. Una majoria política a l'Estat que ha demostrat senzillament que no creu en l'estat democràtic i de dret.

L'aplicació del 155 ha escapçat el Govern i suposa un cop contra les institucions catalanes i contra allò que van decidir la majoria de ciutadans a les urnes. I això està afectant directament la inversió social, la salut pública al nostre país, la renda garantida... El 155 ha estat el pretext, de fet, per intervenir Catalunya. I ho estan fent amb intel·ligència, ho estan fent amb silenci, ho estan fent amb petites decisions que afecten el dia a dia de l'Administració catalana, dels seus servidors públics i dels ciutadans, tots i cadascun dels ciutadans de Catalunya.

Cada cop més veus del PP i de Ciutadans demanen que si s'allarga aquest 155 s'ampliï al model d'escola catalana, a la televisió pública, perquè es volen carregar

els grans consensos de país, els fonaments d'aquest sol poble que ha anat construint entre tots i per a tothom, colze a colze, sense demanar-nos ni d'on venim ni què parlem, aquest país. El 155 ataca l'essència del mateix país. Per això no ens podem permetre qualsevol altre escenari que no sigui acabar com més aviat millor amb aquesta dictadura.

La ciutadania espera dels seus representants que els parlin clar. Ho vaig dir durant la campanya electoral i avui ho torno a dir, i ho assumeixo com a una autocrítica: massa vegades hem tractat la ciutadania amb paternalisme, massa vegades; i ha estat un error. Una societat que és capaç de defensar les urnes com ho va fer l'1 d'octubre és prou madura per entendre la complexitat, els obstacles reals i la diferència de perspectives i respectar-les. Més intel·ligència col·lectiva, més unitat, ara més que mai, davant l'adversitat i els obstacles, ara més que mai, hem de ser més forts i més francs que mai.

Hem de recuperar les institucions. Només amb unes institucions fortes, que reflecteixin la composició que té aquest Parlament i que realment siguin l'expressió democràtica dels ciutadans i ciutadanes, només amb aquestes institucions restituides podrem ser realment més forts i tornar a començar a caminar i avançar. Només així podrem desactivar el 155, només així podrem constituir un govern que torni a posar les institucions d'aquest país al servei de la seva gent i de l'interès general, al servei dels ideals republicans i de construir un país més just i més lliure.

A Esquerra Republicana creiem que hi ha un ampli consens de país per aconseguir dos objectius: el primer, reconèixer la legitimitat del president Puigdemont a Brussel·les, i el segon, alhora, formar un govern efectiu a Catalunya que ens permeti recuperar la Generalitat, el Govern de la Generalitat, que avui està en mans del Partit Popular. I hem de poder recuperar la Generalitat per poder avançar, hem de poder recuperar el Govern de la Generalitat per poder avançar i tornar a caminar. I, a la vegada, hem de dotar de tot el reconeixement al president Puigdemont a Brussel·les, reconeixement i operativitat, reconeixement i efectivitat, les dues coses alhora, i entenem que avui comencem a fer els passos en aquest camí.

Per tot això que acabo d'exposar, nosaltres votarem a favor de la proposta de resolució de Junts per Catalunya.

Respecte a les altres propostes de resolució, evidentment, no votarem a favor de la proposta de resolució de Ciutadans, perquè estem aquí, precisament, perquè van aplicar el 155 i perquè vostès van fer que es convoquessin unes eleccions per guanyar-les, tenint tot el vent a favor per guanyar aquestes eleccions, i suposo que s'han anat adonant que això no ho van fer. No ens donin lliçons de proporcionalitat electoral. (*Aplaudiments.*) No ens donin lliçons..., no ens donin lliçons de proporcionalitat electoral.

Senyora Arrimadas, miri's quines dades dona l'índex de Rose, mitjançant el qual... (*veus de fons*), mitjançant el qual... –està publicat al Parlament, els serveis de la casa l'hi poden facilitar–, mitjançant el qual es detecta, s'estudia quin és l'índex de proporcionalitat de la llei electoral que s'aplica.

I, en aquest país, i en aquesta cambra i en les eleccions catalanes, els índexs de proporcionalitat des dels anys vuitanta ronden entre els 90 i els 96 per cent: 96 per cent de proporcionalitat electoral. No digui coses del sistema electoral i la llei electoral per tornar a guanyar o fer veure que ha guanyat unes eleccions que no ha guanyat.

(*Remor de veus.*)

Suposo..., suposo...

El president

Senyora Rovira... Senyora Rovira, un moment, si us plau! (*Veus de fons.*) Si us plau, torno a demanar respecte per a qui té l'ús de la paraula en aquest moment.

Gràcies.

Marta Rovira i Vergés

Doncs si han guanyat les eleccions..., escolti, presentin candidatura, no es queixin de l'índex de proporcionalitat! (*Aplaudiments.*) És que les dues coses alhora són impossibles.

Retornant a la PR que ha presentat Ciutadans, evidentment, no la podem votar a favor, perquè el que els demanem és que deixin que els partits, les formacions polítiques, els grups parlamentaris que tenen majoria en aquest Parlament derivades, precisament, d'aquestes eleccions, doncs, puguin conformar els acords necessaris per governar les institucions d'aquest país, tal com ha decidit la ciutadania. Perquè les institucions no són dels partits polítics, les institucions són dels ciutadans i ciutadanes, i són els ciutadans i ciutadanes que van decidir que hi havia una majoria republicana per governar-les. I això no és *patrimonialització*, com vostès diuen a la PR, això és democràcia. Jo ja entenc que, a vostès, els costi d'entendre-ho, però això és democràcia.

Respecte a la proposta de resolució del Partit Popular, evidentment, nosaltres també hi votarem en contra, perquè... (*Veus de fons.*) Exacte. Tal com diu el senyor De Páramo, que el sento des d'aquí, el que vol el Partit Popular és que comenci a comptar el termini de dos mesos per tornar a convocar unes eleccions, tan ràpid com sigui possible, com ja van fer amb les passades eleccions del 21 de desembre, a veure si així li rasquen algun diputat a Ciutadans, i..., senyors del Partit Popular, millor que vagin fent consciència, que vagin prenent..., que vagin agafant la idea que aquesta serà una legislatura en què vostès romandran al Grup Mixt, perquè la nostra prioritat és acabar amb el seu 155 i retornar les institucions al ciutadans de Catalunya i a la majoria de ciutadans, en funció del que hagin decidit a les urnes.

La proposta de resolució del Partit Socialista de Catalunya, també la votarem en contra. Però, a diferència de Ciutadans i del PP, deixi'm dir-li, senyor Iceta, que, com a mínim, he de reconèixer que vostès fan una proposta; fan una proposta en la seva proposta de resolució, que és la reforma constitucional i la lloen. I nosaltres podem estar-hi o no a favor, però sí que li reconec que, com a mínim, expliquen el que volen per a Catalunya. Vostè diu que respecta les nostres propostes, nosaltres respectem les propostes que vostè fa.

Ara bé, la resta de la PR només consisteix a posar deures i condicions a la majoria republicana d'aquest Parlament, i crec que s'oblida directament de l'altra part. L'altra part..., és a dir, la pregunta que ens fem nosaltres és: què ha de fer, segons vostès, el Govern de l'Estat perquè hi hagi diàleg, estabilitat, normalització i pau social i tot això que demanen en la seva proposta de resolució. Què ha de fer el Govern de l'Estat? Perquè no li demanen re. Perquè són els que sempre, a nosaltres, ens han negat el diàleg, la negociació política, els que han aplicat, amb el seu suport, el 155, sense miraments, els que s'han querellat contra líders socials i polítics independents al nostre país, que avui són a la presó i a l'exili, són els que van carregar amb l'ús de la força contra la gent que feia, cívicament i pacíficament, cua el dia 1 d'octubre, són els del Govern espanyol els que, dia rere dia, envien ciutadans d'aquest país als jutjats per suposats delictes d'incitació a l'odi, mestres per calúmnies, regidors per acords dels plens, vulnerant les llibertats d'expressió, els drets civils fonamentals més bàsics al nostre país.

Per tant, nosaltres no podem assumir tantes condicions, aquesta majoria republicana no pot assumir tantes condicions per aconseguir una via de diàleg per promoure el diàleg, que entenc que ho fa de bona fe, quan s'accepta gratuïtament la degradació de l'estat democràtic i de dret, quan es tolera gratuïtament la repressió política i quan no es demana cap tipus de gest ni condició al Govern espanyol per assumir amb responsabilitat i per la via política la situació de Catalunya.

Respecte, tot el que faci falta, només faltaria –aquest és un dels principis fonamentals d'un estat democràtic i de dret–, però exigir l'obertura d'un diàleg i abandonar la via de la fiscalia, dels jutjats i la fi de la repressió crec que també pertoca.

I, finalment, acabo fent una valoració de la proposta de resolució dels comuns, de Catalunya en Comú Podem. Respecte a aquesta proposta de resolució, crec que podem dir que compartim l'esperit, el fons d'aquesta proposta de resolució, sobretot, pel que fa referència a posar el valor a les institucions democràtiques del nostre país i al que han decidit els ciutadans mitjançant les urnes.

També estem d'acord, crec, amb la música que sona de la finalització de l'aplicació de l'article 155 i tots els seus efectes, sobretot, respecte al bloqueig social que ha significat aquest 155 i l'amenaça al model d'escola catalana.

I, per tant, votarem a favor els punts 1, 2, 3 i 4, fins al punt 4.

Respecte al punt 5, votarem que no. Nosaltres entenem que el debat comença avui i comença en aquesta cambra, que és per allò per al qual ens han designat representants dels ciutadans d'aquest país.

I, respecte al punt 6, l'últim punt, votarem que no perquè el text no acaba de deixar clar quines són les eines a les que vostès es refereixen per permetre més i millor autogovern, no expliquen quines eines. I tampoc no acaben d'explicar quin tipus d'autogovern ambicionen per a Catalunya. Per tant, com que no acabem de veure clar quina proposta fan per a aquesta legislatura, en el punt 6 nosaltres votarem que no.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Rovira. Ara, és el torn del Subgrup de la CUP - Crida Constituent. Té la paraula el senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Bé. Gràcies, president. Aquest Ple del Parlament, senyors i senyores diputats, mai s'hagués hagut de convocar ni en la data, ni en els continguts, ni en els termes en què ha estat convocat, avui, precisament, que fa exactament cinc mesos de l'esdeveniment democràtic més important que ha viscut el nostre país en els darrers anys, que va ser el referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre.

Si no hagués estat per motiu del cop d'estat del 155 i per la retirada del Govern de la Generalitat de Catalunya el dia 27 d'octubre del 2017, el següent Ple del Parlament, després del 27 d'octubre, hagués estat, efectivament, el primer de la república catalana, democràticament votada en referèndum d'autodeterminació i legítimament proclamada en aquest Parlament en el seu Ple del dia 27 d'octubre.

Però amb el suport del Partit Popular, de Ciutadans i el PSC, l'Estat va aplicar l'article 155 de la Constitució espanyola i va dissoldre i suspendre les nostres institucions.

El Govern de la Generalitat, desoïnt el moviment republicà mobilitzat al carrer, es va retirar; la Mesa del nostre Parlament en va acceptar la dissolució i la república catalana, democràticament votada i legítimament proclamada, va restar suspesa, restant en l'àmbit declaratiu i no efectiu, amb la conseqüència, també, de l'amplificació de la repressió per part de l'Estat espanyol sobre el moviment independentista, que ja havia començat amb les actuacions dels tribunals sobre aquest Parlament, la seva Mesa, algun dels seus diputats i diputades, sobre el Govern de la Generalitat i algun dels seus càrrecs públics, sobre batlles i regidores, sobre els més de 2 milions de persones que el dia 1 d'octubre defensaren la democràcia i sobre multitud de ciutadans, ciutadanes, funcionaris i treballadors i treballadores del nostre país.

Amplificació de la repressió que avui sembla no tenir límit en una causa general contra Catalunya i el seu moviment republicà, en què l'Estat espanyol ha imposat als Països Catalans, en clara connivència amb el feixisme i l'extrema dreta, un veritable estat d'excepció conculcant drets civils i polítics sobre tota la dissidència social i democràtica.

Tot plegat, en un estat que ja ha renunciat a ser de dret, que ha renunciat a la separació de poders, que ha decidit que tot s'hi val en la causa general contra l'independentisme. Avui hem contemplat perplexos la nova novetat de l'aparició en el nostre Parlament de la santa inquisició, que ha intentat impedir, que ha intentat bloquejar el legítim debat democràtic en aquesta cambra, intentant impedir que les esmenes que havia presentat la CUP fossin acceptades, simplement per ser discutides, simplement per ser debatudes, i tenir el dret a rebre o no el suport de la cambra.

Les interdiccions de l'Estat a la investidura de la presidència, la suspensió del Ple del dia 30 que acata les indicacions del Tribunal Constitucional, les continuades amenaces repressives per part de l'Estat, les reculades cercant solucions en el marc de l'Estatut i la Constitució, en lloc de trobar-ne en la legitimitat republicana i popular, i el manteniment de l'aplicació de l'article 155 configuren un context insostenible, regressiu i que, en lloc d'apoderar el moviment republicà, dona ales a l'Estat per continuar amb la repressió i amb la imposició de les seves polítiques recentralitzadores.

Certament, ens cal reconèixer que hem arribat a un final de cicle. Junts pel Sí i el Govern de la Generalitat ens van proposar un procés independentista de la llei a la llei, en un marc de major diàleg amb l'Estat espanyol i de reconeixement per part de la Unió Europea, amb transicions sense ruptura, gairebé com un procés administratiu i obviant el repte de la presa de poder republicà en termes de poder popular.

Ni l'Estat espanyol ni la Unió Europea van acceptar cap mena de diàleg. L'1 d'octubre i el 3 d'octubre, tanmateix, van marcar un camí de revolta democràtica popular, una fita d'apoderament republicà que el Govern i Junts pel Sí varen desactivar el 10 i el 28 d'octubre.

La resposta de l'Estat no pot ser més diàfana: repressió i recentralització. Quan nosaltres retrocedim una passa, l'Estat n'avança dues. Quan nosaltres, en lloc de fer república, fem autonomisme, l'Estat respon amb recentralització.

Reconeixem i agraïm, però, de forma rotunda i clara, els sacrificis de tothom que ha patit i ha assumit repressió, presó i exili. Tenen i tindran tota la nostra gratitud i solidaritat. Però desdir-se del camí fet és una de les pitjors polítiques antirepressives que es poden dur a terme; manllevar l'efectivitat i el caràcter vinculant de l'1 d'octubre i del 27 d'octubre, a banda d'una desconsideració cap a la gent que s'hi va jugar el cos i l'ànima, no fa altra cosa que reforçar l'Estat i afeblir el republicanisme.

Pel que fa a les propostes de resolució presentades, volem dir que, pel que fa a les del PSC, el PP i Ciutadans, no ens mereixeran major atenció. Són propostes de resolució que no van més enllà de seguir reivindicant un model autonòmic que s'ha demostrat absolutament ineficaç i inútil per tal d'assolir, en el nostre país, les legítimes aspiracions socials i democràtiques i de progrés que es van expressar amb la majoria electoral que el 21 de desembre va donar la majoria a les forces independentistes.

Pel que fa a les esmenes de Catalunya en Comú, hem de lamentar que manifestin una reiterada renúncia a la destitució del règim del 78, de l'absoluta manca de referència a cap projecte de procés constituent. Tanmateix, hem de dir que sí, que votarem favorablement l'apartat de la seva proposta de resolució en què sí que coincidim en el tema de la defensa de la immersió lingüística i del model d'escola pública.

Sobre la proposta de resolució presentada per Junts per Catalunya i amb el suport d'Esquerra Republicana, ja diem per endavant que continuem compartint la legitimitat de Carles Puigdemont com a candidat a la presidència de la república i que, per tant, votarem que sí a la resolució sisena. Això no és cap novetat. Nosaltres tenim paraula. Nosaltres el dia 30 estàvem aquí per emetre quatre vots a favor de la sobirania del nostre poble i de la sobirania del Parlament; no ens en desdrem.

El problema és que vostès han renunciat a que aquesta investidura es faci efectiva en aquest Parlament, cedint a les pressions de l'Estat. I no només això, sinó que han renunciat o correm el risc que renunciïn a les fonts de legitimitat que el poble l'1 d'octubre i el Parlament el 27 d'octubre van atorgar a la restauració de la república

catalana. I el problema és que cap institucionalitat republicana a l'exili serà efectiva si no la fem efectiva en el territori, en la lluita per construir la república també a Catalunya.

La prioritat no és formar un govern autonòmic i recuperar les institucions de l'autonomia, la prioritat és instituir la república, materialitzar-la, invertir la presidència que lleialment la governi. La prioritat és també tornar al poble el poder que aquest es va prendre l'1 i el 3 d'octubre, i posar en les seves mans el procés constituent, també des dels municipis, des dels moviments socials, des del moviment popular i des de la nostra xarxa associativa, que avui és el principal capital democràtic del nostre país.

És per això que avui –i amb això acabo, president– hauríem d'estar celebrant un ple de restitució de la república, i és per això que no hi estem presentant cap proposta de resolució; sí esmenes que ens sembla que humilment representen el sentit majoritari, el sentit comú majoritari del moviment republicà independentista, i reivindiquen la ineludible legitimitat de l'1 d'octubre, del 3 d'octubre i del 27 d'octubre.

El president

Senyor Riera...

Carles Riera Albert

Sí... Senyor Domènech, acabo dient-li que nosaltres seguirem llançant-nos contra el mur tants cops com calgui fins a derrocar-lo o, potser, saltar-lo.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Riera. Per finalitzar aquest debat i per indicar quines són les esmenes que s'han acceptat i el text que finalment se sotmetrà a votació, s'obre una nova ronda d'intervenció dels grups parlamentaris proposants, per un temps màxim de cinc minuts. Torna a tenir la paraula el senyor Domènech.

Xavier Domènech Sampere

Sobre les esmenes presentades, li citaré al senyor Carles Riera –que m'ha comentat aquesta voluntat de fotre's contra el mur les vegades que faci falta i pel que sigui– una frase que igual li recorda alguna cosa: allò de «dos passos enrere per fer un pas endavant» també era una estratègia –també era una estratègia, eh? (*L'orador riu.*) L'estratègia no era només: «Venga, vamos allá, a ver cuántas hostias nos damos.»

Sobre les seves esmenes, no..., ràpidament, per posi..., sobre les esmenes de la CUP. Les vaig estar mirant, les vaig estar llegint, eren moltes, eren molt variades, algunes molt interessants, fins que vaig descobrir que amb tanta esmena el que estava llegint era la proposta de resolució que la CUP no havia presentat. Per tant, jo els invito que la propera vegada facin una proposta de resolució, com la resta de grups parlamentaris, i podem parlar més de tu a tu, és a dir..., perquè estressar està bé, però dialogar encara és millor. Per tant, vaig decidir al final que millor ho deixàvem de banda.

En el cas de Junts per Catalunya, hi han dues esmenes, una que parla de l'organització..., de que diguem que no es pot sostreure la sobirania del Parlament de Catalunya per cap organització estatal. Això és evident. Nosaltres al que ens estàvem referint és al mateix que posa al punt 1 de la mateixa resolució de Junts per Catalunya, que és que és al Parlament de Catalunya on rau la voluntat del poble de Catalunya. Per tant, no l'acceptaríem.

En el tema de l'escola pública, que es demanava la separació... Mirin, per nosaltres no és separable. És a dir, l'escola pública es defensa atacant qualsevol segregació que es pugui donar dintre de l'escola pública. Hi ha una segregació que és evident que podria ser per raó de llengua, una segregació que podria ser per raons econòmiques –el principal problema de l'escola pública són els 600 milions de re-

tallades que vostès van consolidar en els pressupostos passats– i una segregació per sexe. O lluitem contra totes les segregacions o no lluitem contra ninguna. Per això mantindríem el text tal com estava.

Sobre Ciutadans. Clar, és que les diferències són abismals. A la primera esmena vostès parlen de que el mateix autogovern de Catalunya deriva de la Constitució i de l'Estatut. Doncs no. És a dir, és un pacte previ..., primer, que deriva de la Segona República; però és que, a més a més, fins i tot en l'ordre actual és un pacte previ a la mateixa aprovació de la Constitució. En aquest sentit, tenim una visió diferent sobre l'autogovern de Catalunya.

I a la segona esmena, és que nosaltres tenim una diferència radical en el tema del model lingüístic. La senyora Arrimadas deia, denunciava –i pretenia, a més a més, amb aquesta denúncia, parlar pel conjunt dels catalans i catalanes, aquells que són independentistes i aquells que no són independentistes– que no es parla dels problemes reals, que el procés ha sigut una gran pantalla... Miri, jo li parlaré d'un problema molt real. Sant Joan Despí, avinguda de Barcelona, 113: 121 famílies a punt de ser desnonades per Goldman Sachs, per un fons voltor. Tots els grups de l'Ajuntament de Sant Joan Despí, fins i tot el Partit Popular del senyor Albiol, han signat una resolució en contra d'aquest desnonament. Tots? No. Ciutadans ha decidit que el que feia Goldman Sachs estava bé i que desnonar la gent d'aquest país estava bé. (*Aplaudiments.*) És que vostès viuen de l'enfrontament, de l'enfrontament nacional, i quan es mira darrere l'enfrontament nacional el que hi ha és Goldman Sachs, directament.

I, finalment, una reflexió sobre la intervenció de Junts per Catalunya. És que..., i algunes coses m'agraden, perquè també soc historiador; però és que ha sigut una intervenció de passat, és a dir... I compte que la reivindicació no es converteixi en un lament, que és una cosa molt pròpia també, que és acabar convertint en un lament el que és la denúncia i la reivindicació. L'1 d'octubre va ser no només un moment d'una forta repressió, va ser també un moment d'una grandíssima autoorganització, l'autoorganització d'una part del poble de Catalunya, i de fracàs de l'Estat; això és absolutament evident. Però també ho és que aquell dia es va guanyar el dret a poder decidir, però que no es pot plantejar la construcció de la fraternitat, la llibertat i la igualtat, no es pot plantejar sense fraternitat, llibertat i igualtat, que ha d'implicar el conjunt del poble de Catalunya, a tot el poble de Catalunya, en la seva diversitat.

I vostès haurien de fer un reconeixement, un reconeixement més enllà de la reivindicació, de que el futur només es construeix amb el conjunt del poble de Catalunya –només es construeix amb el conjunt del poble de Catalunya. Perquè, si no, per molt legítima que sigui una aspiració, tampoc tirarà endavant. Si el problema no és l'Estat! El problema és de legitimitat interna. I això s'hauria de poder reconèixer, perquè crec que ens podria fer avançar molt més a tots i totes.

Però, bé, jo..., ja veurem les votacions, però crec que aquest debat ha de ser un debat que inauguri una nova etapa i un nou futur, i necessitem una nova etapa i un nou futur. Els hi dic sincerament: jo no crec que el govern que constitueixin pugui inaugurar aquesta nova etapa, però espero que la representació de tot el poble de Catalunya pugui dialogar en aquest Parlament per construir aquesta nova etapa.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Domènech. És el torn, ara, del senyor Miquel Iceta. (*Veus de fons.*) Ah!, de la senyora Eva Granados, doncs.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. Vostè avui, president, se l'ha jugat, i ha admès a tràmit, vostè i la majoria independentista que hi ha a la Mesa han admès a tràmit les esmenes de la CUP. I, si tot això anés «en sèrio», les esmenes de la CUP les haguessin acceptat

Esquerra Republicana i Junts per Catalunya i estaríem parlant d'aquesta república catalana que vostès parlen, i no del que tornem a constatar que és la república de fi-reta, perquè al final les transaccions van per on van.

Nosaltres hem rebut una esmena de Catalunya en Comú Podem i hem fet una transacció per reblar la idea que el respecte a la llei i el procediment de la reforma en les lleis són la garantia de la llibertat, enfront de l'arbitrarietat. I els agraïm als companys de Catalunya en Comú Podem que ens hagin fet aquesta esmena.

Aquest no és el Ple del desbloqueig, per molt que deien alguns parlamentaris. Nosaltres volíem que fos el Ple d'investidura, que és el que necessita el conjunt de Catalunya, el conjunt de catalans i catalanes, que és el Ple que posarà en marxa la maquinària del Govern. Una investidura que volem que sigui d'acord amb l'Estatut d'autonomia.

Tampoc sembla que serà el Ple que posa el rellotge en marxa. Tot i que el meu grup parlamentari ha presentat aquesta resolució, doncs es veu que la majoria no volen que tinguin un calendari per arribar a acords, i tampoc volen que el poble de Catalunya torni a les urnes si vostès no es posen d'acord. I, per tant, sembla que vulguin viure en aquests llimbs legals en els que ens tenen. Perquè, al final, senyors diputats i senyores diputades, aquest és el Ple de la constatació de la paràlisi, el Ple del desgovern i el Ple del desgavell de la majoria independentista.

Han passat vostès de l'èpica del viatge a Ítaca a un vaixell que està repintat, que té vies d'aigua, que no té patró, que no té rumb i que sembla que els viatgers estan sortint del «barco», eh? Segons el CEO, sembla que la unilateralitat ja és el 19 per cent de la població. No sé a qui hauran de demanar responsabilitats, vostès que van posar aquest vaixell rumb a Ítaca, però està clar que potser hauríem de demanar responsabilitats als que ara parlen d'exageracions o als que diuen que l'1 d'octubre no hi va haver un referèndum i que si mai hi ha un referèndum serà pactat amb l'Estat espanyol. Potser que demanin explicacions a tots aquests.

Al final, després de tants discursos abrandats als mítings i per Skype, de molta retòrica –ara li n'hem escoltat al senyor Torra, a la senyora Rovira–, la pregunta l'ha fet clarament la CUP, i jo també els hi trasllado: senyors de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, vostès què volen restituir? Volen restituir l'Estatut d'autonomia i la Constitució o volen restituir la Llei de transitorietat i fundacional de la república catalana fantasma, aquesta que es va votar el 7 de setembre? Això és el que haurien de respondre i traslladar als seus votants. Perquè la proposta de resolució de Junts per Catalunya és un bunyol declaratiu, un premi de consolació pobre. Les esmenes de la CUP el que fan, tot i que portarien al desastre..., diuen el que diuen vostès en els mítings. I ara, amb aquesta admissió a tràmit d'aquestes esmenes i aquestes transaccions, no sé on ens trobarem. El que tenen clar és el nostre vot contrari.

Jo crec i els Socialistes i Units per Avançar creiem que la gent està cansada, que tot està aturat i la ciutadania està cansada, que ens cal un govern, però un govern que governi per a tothom, i no el disbarat i no el despropòsit d'aquesta fundació privada, república de Catalunya, a Bèlgica. Estan repetint els errors que ja sabem on ens porten. Necessitem seguretat, necessitem confiança per a tothom.

Vostès han malmès la reputació de Catalunya els darrers mesos, han posat en perill i estan posant en perill la nostra economia i el treball de molts catalans, estan posant en perill també la convivència, polaritzant la nostra societat, i continuen persistint en l'error. Nosaltres volem viure i volem convida, i per això cal que ens respectem; com deia el Miquel Iceta fa una estona, cal respectar les lleis i cal que ens respectem tots. Estem cansats d'aquest espectacle penós, mentre el país està aturat, mentre les institucions estan aturades. Necessitem que baixin del «barco», que es faci un debat d'investidura en aquest Parlament i que posin en marxa un govern que funcioni per a tots. I denunciem una vegada més la paràlisi que aquest Ple, lluny de resoldre, el que fa és posar-la més en evidència.

Li anuncio, senyor president, que demanarem votació separada del punt segon de la proposta de resolució d'En Comú Podem, i el diputat Ramon Espadaler demanarà explicació de vot.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora Granados. Queda anotat. És el torn, ara, del senyor Quim Torra. Els recordo, però, que aquest és un torn per posicionar-se sobre les esmenes; per tant, els demano que se cenyixin a aquest objectiu.

Gràcies.

Quim Torra i Pla

Gràcies, senyor president. Temo haver-me oblidat, en la meua intervenció, d'agrair al Grup d'Esquerra Republicana i al Grup de la CUP el suport a la nostra resolució, una resolució que hem treballat durament, i jo voldria agrair als dos grups, doncs, l'esforç i especialment la crítica constructiva i l'exigència que la CUP sempre ens posa al davant.

Nosaltres hem volgut especialment recordar en aquest cinquè mes de l'1 d'octubre, doncs, aquella voluntat democràtica del poble legítimament expressada en el referèndum d'autodeterminació de Catalunya, per nosaltres legítim. És a dir, d'una manera genuïna, d'una manera no falsa, d'una manera autèntica, doncs, va ser, efectivament, un moment culminant en la història de Catalunya.

Al Grup de Catalunya en Comú Podem moltes gràcies també per una crítica que entenem positiva. Nosaltres no plantejem, no plantejàvem aquest debat ni aquesta proposta de resolució com un debat d'investidura, lògicament. Per tant, algunes de les vostres paraules no ens sembla que vagin en la línia del que el debat plantejava. No dubtem que en el Parlament de Catalunya rau la sobirania del poble i que el 155 no el pot fer callar, però entenem que hi han altres espais per al debat i per al diàleg. És a dir, si nosaltres, cada un de nosaltres, som expressió de la voluntat popular, allà on hi ha un diputat del Parlament de Catalunya hi ha l'expressió de la voluntat popular. I avui resulta que hi ha sobirania, hi ha voluntat popular, sap a on? A les presons d'Espanya. I sap a on més? A l'exili, a Bèlgica i a Ginebra. Allà hi ha sobirania. (*Aplaudiments.*) Per això ens hauria agradat molt votar aquest punt amb vostès, però no el podem votar.

En canvi, amb molt de gust, votarem el segon, que fa referència al model d'escola catalana. Aquesta és una lluita compartida, com li agrada dir al nostre amic Jordi Cuixart –també a la presó. Avui és un d'aquells grans consensos, hi estem d'acord, hem d'anar per aquesta via, hem d'aconseguir aquests grans consensos que han cosit el país i que l'han tirat endavant. Aquí ens hi trobaran sempre.

I, en canvi, ens abstindrem també en els seus punts 3 i 4, perquè per nosaltres hi ha un petit detall que falta en aquestes resolucions, i és la denúncia de qui ha impulsat el 155. El 155 no ens cau a sobre per qualsevol motiu, sinó que hi ha algú que engega el botó del 155 i volem denunciar-ho. Sense aquesta denúncia ens sembla que no està completa. I, malauradament, perdó, no els podem donar suport en els punts cinquè i sisè.

El Grup Socialista, la veritat és que, a aquestes alçades, que presentin aquesta resolució, ens sorprèn. Però ens sorprèn no pel que diuen, sinó pel que no diuen. Quan el senyor Miquel Iceta deia: «Ningú no es mereix el que està passant», jo em pensava que vostè feia referència als que avui estan a la presó o a l'exili, i resulta que no. O jo em pensava que vostè feia referència al document que fa poc, doncs, el senyor Raimon Obiols i altres exsocialistes presentaven i resulta que no. O resulta que vostès feien referència a la votació que la senyora Núria Parlon va tirar endavant en el seu ajuntament. Esperem que presentin vostès aviat una resolució demanant l'alliberament dels presos, demanant l'apropament dels presos i exigint el retorn dels exiliats. Esperem aquesta resolució i (*aplaudiments*), quan la presentin, la votarem.

Dèieu també: «El 155 es continuarà aplicant perquè no hi ha govern.» És una frase que, dita així, és d'una contundència... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Però és que no, miri, és que resulta que no va així, la cosa. És que el 155 es continua aplicant perquè vostès van votar el 155. (*Aplaudiments.*) Aquest és el problema. Perquè hi ha, diguem-ne, que un inici, en les coses, i l'inici del 155 és que algú va votar el 155. Per tant, no ens enganyem més amb allargar el 155.

Quant al discurs de la senyora Granados, que sempre té un punt apocalíptic, jo no ho sé, ens ha dit de tot, de la nostra proposta: que és un bunyol... Un bunyol pel qual, escolti'm, resulta que potser un fiscal d'aquest país està pensant de fer una querrela. (*L'orador riu.*) Imagini's, eh?, imagini's la gravetat del tema. Per unes esmenes –per unes esmenes– que ni s'han votat. Imagini's. I que ens parla que estem cansats i no sé què més. Jo la convidaria, senyora Granados, de debò, que un dia anem a prendre alguna cosa vostè i jo i parlem tranquil·lament. (*Remor de veus.*) Veurà amb la il·lusió que endeguem aquesta etapa, les ganes que tenim de tirar endavant aquesta acció de govern republicà. No estem cansats, sinó tot el contrari.

Respecte al grup...

El president

Senyor Torra, he estat generós al primer torn. Ara li demanaria que vagi acabant, ha superat el seu temps.

Quim Torra i Pla

Sí, acabo, doncs. Al Grup de Ciutadans, molt breu. La senyora Arrimadas ha dit que «*el conjunto de España ha despertado*», la qual cosa em fa agafar una tremolor de cames terrible, perquè si fins ara resulta que estava adormida i ha passat tot el que ha passat, imaginin-se quan «*España ha despertado*». Normalment, en aquest cas, rebrem el doble, no? Vull dir que, per tant, realment fa esgarrijar pensar que Espanya realment hagi «*despertado*».

Voldria recordar unes paraules que sempre em semblen força descriptives d'un poeta i crític de La Colla de Sabadell, l'Armand Obiols, l'any 32, que deia: «Ells volen devorar-nos i nosaltres no volem ser devorats.» Doncs, ens agradaria no rebre més queixalades per part de l'Estat espanyol, sincerament.

I quant a aquest intent de fer-nos callar i de silenciar-nos, estic d'acord amb el company Carles Riera...

El president

Senyor Torra, ha superat en un minut el seu temps. L'ha exhaurit.

Quim Torra i Pla

Molt bé. Només senzillament dir..., plantejar en aquesta cambra si alguns diputats són diputats o són inquisidors. Res més.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies. Sí, senyor Torra, no s'ha manifestat... (*Remor de veus.*) Senyor Torra, no s'ha manifestat amb relació a les esmenes. Hauria de dir exactament quines esmenes recull la proposta definitiva per saber què votem.

Gràcies.

Quim Torra i Pla

Perdonin. Respecte a la nostra proposta de resolució, efectivament, hem transaccionat unes esmenes amb la CUP, que hem acceptat, i la resta les hem rebutjat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Torra, ara sí. I ara és el torn de la senyora Arrimadas, també per posicionar-se amb relació a les esmenes.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Vamos a posicionarnos sobre las enmiendas y sobre el contenido de las propuestas de resolución. La verdad es que tengo que reconocer que nuestra propuesta de resolución es puro sentido común y puro realismo, no hemos dicho nada nuevo.

Es decir, creemos, como creo que el resto de los ciudadanos, que los ciudadanos y los políticos tenemos que cumplir las leyes. Creemos que el presidente del Parlament tiene que cumplir con su misión y desbloquear esta situación política que tiene cerrado el Parlament a cal y canto y que solo ha podido hoy abrir Ciudadanos gracias a que hemos ganado las elecciones. Creemos que necesitamos un gobierno que respete las leyes y que gobierne para todos los catalanes, para los independentistas y para los no independentistas, porque los problemas que tenemos son los mismos. Y, además, es que estamos convencidos de que esta propuesta de resolución de realismo hace mucha falta. No tendríamos por qué presentarla, pero es que hace mucha falta. Y solo escuchando el discurso de la señora Rovira, hace falta realismo.

Jo, senyora Rovira, amb tot el respecte... On viu vostè? En quin any? On? En la seva república independent de Catalunya, Esquerra Republicana ha guanyat les eleccions, de veritat? Sí? És interessant des del punt de vista sociològic, no? Un dia podem fer un cafè i m'explica allà com és la seva república independent... (*Remor de veus.*) Perquè jo li dic la veritat... (*Forta remor de veus.*)

El president

Si us plau, silenci.

Inés Arrimadas García

...li dic la veritat, senyora Rovira, a la Catalunya de veritat ha guanyat Ciutadans. Ciutadans de Catalunya ha guanyat, en vots i en escons, amb una llei electoral absolutament injusta que els dona una representació que no tenen. Això ho entén tothom, senyora Rovira, vostès tenen el 47 per cent dels vots, però tenen majoria absoluta al Parlament. Això què ho fa? Això ho fa una llei electoral absolutament injusta.

Però el pitjor no és que vostè defensi aquesta llei electoral, que és legítim que vostè defensi una llei injusta –és legítim–, el que és... alucinante es que diga que Ciudadanos no ha ganado las elecciones, es que eso ya no es un tema político, ya es de otro ámbito. (*Rialles i aplaudiments.*) Es decir, o sea, hemos ganado las elecciones. No es discrepancia política, esto, que es legítimo que a usted le guste la ley electoral injusta –es legítimo–, es ya un tema de problema con la realidad. Ciudadanos ha ganado las elecciones, una cosa que ustedes en cuarenta años no han hecho nunca, y llevan toda la vida hablando en nombre de Cataluña. (*Aplaudiments.*) Realismo, verdad, van a hacer mucha falta en la nueva etapa política que necesitamos en Cataluña. Verdad, realismo y respeto por todos los catalanes –respeto. Nosotros nunca faltamos al respeto como ustedes hacen. (*Veus de: «No!»*) Nosotros nunca negamos que ustedes existen como ustedes hacen con nosotros. Nosotros nunca decimos que un partido que ha ganado las elecciones no ha ganado las elecciones. Ese tipo de cosas de problemas con la realidad nosotros no los solemos tener.

Además, le digo una cosa: el Matrix en el que ustedes han vivido ha tenido un fallo. Esa programación que ustedes han querido hacer de Cataluña durante tantos años ha tenido un fallo. Y ese fallo de su *procés* de Matrix, ese fallo de la programación que llevan ustedes haciendo décadas con dinero público, se llama «la victoria de Ciudadanos en Cataluña», que es el primer paso del realismo en Cataluña. (*Aplaudiments.*) Y realismo hace falta porque ustedes, como siempre, pues, no aceptan las enmiendas de la CUP. Ustedes están haciendo un relato que no concuerda

con lo que realmente después se atreven a votar. Otra vez están con la mentira, otra vez están con el engaño, otra vez están con la farsa.

Por cierto, adelanto que Ciudadanos no va a participar en la votación de su propuesta de resolución porque, como siempre, ha llegado a nosotros de una manera, bueno, que vulnera el Reglamento del Parlament de nuevo por el señor Torrent. Porque quiero recordar que hemos registrado una petición de reconsideración antes de que comience el Pleno, pero el señor Torrent ha pasado olímpicamente, como suele ser siendo habitual en los presidentes últimos del Parlament, de lo que pide reglamentariamente el principal grupo de la oposición.

Respecto a nuestra PR, la verdad es que nos han presentado una enmienda, pero es idéntica al texto de otras propuestas que vamos a votar a favor y, por tanto, nuestra propuesta queda como era la versión original. Respecto a la proposición del Partido Popular, votaremos a favor. Nos parece de sentido común que se tiene que desbloquear la situación en el Parlamento. Del Partido Socialista, la verdad es que en la práctica totalidad de los puntos estamos de acuerdo; en algunos, que queremos hacer determinadas matizaciones y nos tendremos que abstener, porque nosotros confiamos en el diálogo, por supuesto, pero dentro de la legalidad.

Y, señores de En Comú, su relato lo han confirmado en su intervención. En su intervención se ha dedicado más tiempo a decir que la culpa de todo es del 155 que de lo que nosotros hemos vivido en estos últimos meses en el Parlament. Sí, porque le digo una cosa, para acabar: si fuera por ustedes, que se han opuesto tanto al 155, seguiría gobernando un gobierno que comete ilegalidades, seguirían huyendo empresas y seguiría gobernando un partido que está condenado a pagar una multa por casos de corrupción. Esa corrupción, a ustedes, no les importa. Si fuera por ustedes, ese Gobierno, que además de la corrupción comete ilegalidades, ese sí. Si la corrupción va unida a ilegalidades...

El president

Senyora Arrimadas, hauria d'anar acabant...

Inés Arrimadas García

...y de insultos al resto de España, sí que pueden seguir gobernando. Si no, no. *(Remor de veus.)*

El president

Si us plau.

Inés Arrimadas García

Por tanto, como no es un relato que nosotros comprendemos, nosotros ya sabemos cómo se posicionan ustedes, pues, evidentemente, nosotros lo que no vamos a hacer es decir a los catalanes que la culpa de todo lo que está pasando en Cataluña es del 155, porque no es verdad –porque no es verdad– y ustedes lo saben.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Arrimadas. Senyora Rovira, per què em demana la paraula?

Marta Rovira i Vergés

Sí, president. Per una qüestió d'allusions, per contestar, si em pot donar el temps reglamentari.

El president

És veritat que l'han alludit, trenta segons, en tot cas.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies. Només dir-li a la senyora Arrimadas que li reitero la felicitació que li vaig fer arribar el dia 22 de desembre per haver quedat primera força més votada a Catalunya. Sí, clar. I quan jo em referia que evidentment vostès s'adonen que no han

guanyat amb la força suficient aquestes eleccions és que em sembla que no tenen suport en aquesta cambra per presentar la seva candidatura per ser presidenta del Govern de la Generalitat. Senzillament això. I era una qüestió d'elegància. Crec que no cal tergiversar les paraules que jo he donat al faristol. I li insisteixo que revisi els índexs de proporcionalitat de la llei electoral..., del sistema electoral català, perquè recordo que a la ponència –a la ponència– que teníem aquí sobre la reforma de la llei electoral..., o la llei electoral catalana pròpia que volíem fer, Ciutadans estava bastant d'acord a reconèixer que el sistema electoral era dels més proporcionals d'Europa, a nivells d'un 90 per cent de proporcionalitat.

(Aplaudiments.)

El president

Senyora Arrimadas, ja sap que això no obre un torn de debat entre vostès. Vostè ha alludit la senyora Rovira des del faristol, sap que no hi ha un torn... En tot cas... Hi insisteixo, les al·lusions que es fan des del faristol tenen el dret de que puguin ser contestades pels diputats, però no d'establir un debat entre vostès dos.

Ara és el torn del senyor García Albiol... *(Veus de fons.)* Perdó? En aquest cas... *(Veus de fons.)* Sí? Senyor Fernández, doncs? En aquest cas, anava a dir, per un temps de dos minuts i mig.

Gràcies.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, president. Simplement per traslladar que finalment acceptarem l'esmena que ha presentat Ciutadans. També traslladar que demanem votació separada en el cas de les propostes dels comuns dels punts 1, 2 i 6.

I, finalment, dir-li al senyor Torra que quan acabi el seu cafè amb la senyora Granados jo el convido a un altre, jo li explico a vostè com funciona l'estat de dret i vostè m'explica com és possible estar quinze minuts parlant, queixant-se i fent-se la víctima, perquè no ho entenc.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Fernández. En tot cas, ara, un cop tancat el torn de posicionament per les esmenes... *(Elsa Artadi i Vila demana per parlar.)* Sí, senyora Artadi, per què em demana la paraula?

Elsa Artadi i Vila

President, només demanem la paraula per demanar votació separada de tots els punts de la proposta de resolució de Catalunya en Comú Podem.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora Artadi. Per tant, procediríem a... *(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)* Sí, senyor Carrizosa?

Carlos Carrizosa Torres

Sí, per demanar votació separada del punt 2.a...

El president

A quina proposta de resolució fa referència?

Carlos Carrizosa Torres

De la..., perdó, de la proposta socialista.

El president

Molt bé.

Carlos Carrizosa Torres

Punts..., punts *a* i *e*. Es poden votar conjuntament.

El president

Per tant, ha dit... Perdó, eh?

Carlos Carrizosa Torres

2.a...

El president

2.a...

Carlos Carrizosa Torres

...i *2.e*.

El president

...i *2.e*. Molt bé.

Carlos Carrizosa Torres

¿Vale? (*Pausa.*)

El president

Alguna petició més de votació separada? Sí. Senyor Fernández, no ho he pogut anotar; si em pot repetir, si us plau, les sollicituds de votació separada?

Alejandro Fernández Álvarez

Com és dels comuns i ja s'ha demanat separada per tothom, ja està.

El president

D'acord. Per tant, doncs, procediríem a la votació en aquest cas de... (*Marta Ribas Frías demana per parlar.*) Sí, senyora Alamany? (*Pausa.*) Senyora Ribas, sí?

Marta Ribas Frías

Sí, president; és per demanar votacions separades, en el cas de la proposta de resolució del PSC, dels punts 1 i *2.b*; no sé si ja les tenia previstes com a punts per votar per separat. I, en el cas de la proposta de resolució de Junts per Catalunya, necessitaríem..., quasi que li demano que votació separada de tot, potser és més fàcil; per subpunts, fins i tot. Hi ha..., almenys necessitem votar per separat el 2, *2 bis* i el 4, *4 bis*. I de la proposta de resolució de Ciutadans, també demanaríem votació separada del punt 3.

El president

D'acord. Si els sembla ho repasso, eh? (*Pausa.*)

Pel que fa a la proposta de resolució presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, es votariem per separat tots els punts.

En el cas de la proposta de resolució del Grup Parlamentari Socialista i Units per Avançar, s'ha sol·licitat la votació per separat del punt 1, del punt *2.a*, del punt *2.b* i del punt *2.e*. Ho dic correctament? Sí? (*Pausa.*)

I pel que fa a la proposta de resolució de Junts per Catalunya, també la votació separada de tots els punts.

(*Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.*) Sí; un moment, senyor Carrizosa.

I pel que fa a la votació de la proposta de resolució del Grup Parlamentari de Ciutadans, es votaria per separat el punt 3. Sí? (*Pausa.*)

Sí, senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, para pedir si se va a producir advertencia de los letrados en relación a alguno de los puntos de la propuesta de resolución de Junts per Catalunya, que al parecer había objeción por parte de los letrados, y pedimos que, si existe, se reproduzca en esta sesión.

El president

Sí; com vostè deu saber, senyor Carrizosa, a la Mesa els lletrats s'han pronunciat, cosa que consta en l'acta de la Mesa, que, òbviament, és pública i està a l'accés de tots els grups parlamentaris. Els lletrats, en aquest sentit, s'han referit a l'esmena transaccional, al punt 6 bis, de la proposta de resolució de Junts per Catalunya.

Carlos Carrizosa Torres

(Pausa.) Ara.

Vostè s'ha referit a quin era el punt de la proposta de resolució... sobre el que pesa la advertència y queríamos saber el contenido, que se haga público el contenido de la advertència, aunque sea por un principio de transparencia.

El president

Sí; per aquest principi de transparència, senyor Carrizosa, l'advertència o els comentaris que han fet els lletrats són públics en tant que estan recollits a l'acta de la Mesa. *(Remor de veus.)* I en tot cas, senyor Carrizosa... *(Pausa.)*

Carlos Carrizosa Torres

No; que, en todo caso, antes de proceder a la votación, los diputados yo creo que tienen el derecho a saber el contenido de la advertència de los letrados, antes de que se produzca una votación, es la lógica parlamentaria más evidente y más lógica..., vaya, más pura. *(Veus de fons.)* Las actas puede que sean públicas, pero no son conocidas; que yo sepa no se han publicado, no hemos tenido acceso a ellas y, por lo tanto, antes de votar, sería conveniente que lo sepamos, nosotros y todos aquellos catalanes que están asistiendo a esta sesión pública desde el público o desde los medios de comunicación. No creo que nadie sepa el contenido de lo que se ha efectuado en la Mesa, en estos momentos. Y por eso se pide antes de que se proceda a la votación. Parece de lógica aplastante.

El president

Senyor Carrizosa, hi insisteixo, les advertències o els comentaris que han fet els lletrats anaven dirigides als membres de la Mesa, no al conjunt del Ple *(remor de veus)*, no al conjunt dels diputats i diputades, sinó... –si em deixen parlar, si us plau–, sinó als membres de la Mesa. I aquesta advertència ha estat feta. I, evidentment, vostès en tindran coneixement en la mesura que està recollida a l'acta, a banda de que, òbviament, tenen diputats del seu grup parlamentari que són presents a la Mesa del Parlament. Gràcies.

(Pausa.)

Molt bé, cridarem..., cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Bé, iniciem la votació. Els recordo, i especialment en el cas dels diputats i diputades nous, que primer s'ha de votar el botó de «presència» i després el sentit del vot. El senyor Pujol ja l'ha anunciat... *(remor de veus)*, però en tot cas sàpiguen que primer s'ha de marcar la presència i després el sentit del vot.

Comencem la votació del punt 2 de la proposta de resolució presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Comença la votació.

Ha estat... *(Ramon Espadaler i Parcerisas demana per parlar.)* Sí; llegeixo..., si m'ho permet, diputat, llegeixo el resultat i després fa l'explicació de vot.

Ha estat aprovat, si no m'erro, per 90 vots a favor, 40 en contra i 1 abstenció... *(Veus de fons.)* Disculpin: 91 vots a favor, 39 en contra i 1 abstenció.

Sí, ara sí, senyor Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Era per, d'acord amb el que estableix l'article 101.3, poder fer l'explicació de vot. Sí? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Com vostès hauran apreciat en el nom mateix del nostre grup parlamentari, acull dues expressions polítiques diferents –l’una, el Partit dels Socialistes de Catalunya, i l’altra, Units per Avançar–, que en el seu moment vàrem decidir concórrer junts en aquestes eleccions al Parlament atesa l’excelsitud del moment, de la qual n’ha donat perfecte compte, doncs, el discurs del nostre president de grup parlamentari, el senyor Miquel Iceta, quan parlava de la necessitat, doncs, de normalitzar les institucions i d’avançar en la defensa, evidentment, de l’autogovern pels camins tant de la legalitat com del debat i del diàleg des de la política.

Això, que ho compartim a bastament, és la raó per la qual vam anar junts, però ens reconeixem com a expressions polítiques diferents en alguns àmbits, particularment en aquest concret, doncs, que vostès ens sotmeten a votació en aquest cas, que és respecte a temes educatius.

I ens obliguen, en certa manera, a abstenir-nos –i això és el sentit de l’explicació que voldria fer al conjunt de la cambra– perquè, malgrat haver-hi una esmena que demanava la separació de dos conceptes que són des de la nostra perspectiva molt diferents –l’un, la defensa del model d’escola catalana, i l’altre, l’escola diferenciada, l’impediment dels concerts a l’escola diferenciada que proposen–, al no poder fer el vot diferenciat, doncs, m’he vist obligat a fer una abstenció; una abstenció que significa que mai trobaran Units per Avançar votant en contra del model d’escola catalana, perquè ahir mateix estàvem a les concentracions davant dels ajuntaments, i ens hi trobaran sempre, com hi trobaran, evidentment també, al Partit dels Socialistes, i així ho hem fet públic. Per tant, quedi clar, manifestament clar, quin és el sentit del vot.

Però tampoc votarem mai en contra d’un principi que per nosaltres és important, que és la llibertat de creació de centres, la possibilitat de que aquests siguin concertats, perquè creiem que són els pares, creiem que són..., i les mares, creiem que són les famílies els qui han de tenir el dret a escollir quin és el model educatiu que volen per als seus fills. I, per tant, com que no volem fer tampoc aquest vot en contra...

El president

Senyor Espadaler, és veritat que no li he dit temps, però en tot cas no abusi, si us plau, eh? (*Remor de veus.*)

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies per la seva amabilitat, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Un cop feta aquesta explicació de vot, passaríem a la votació de la resta de la proposta de resolució del grup parlamentari de... (*Veus de fons.*) No, perdó? (*Veus de fons.*) Disculpin, sí; és veritat que hem acordat que es votarien separatament tots i cadascun dels punts. Per tant, un cop hem votat el segon punt, faríem el primer.

Per tant, votarem ara el primer punt d’aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt d’aquesta proposta de resolució ha estat aprovat per 55 vots a favor, 44 en contra i 32 abstencions.

Passem ara al tercer punt d’aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt d’aquesta proposta de resolució queda aprovat per 59 vots a favor, 40 vots en contra i 33 abstencions.

Passaríem al quart punt d’aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 59 vots a favor, 40 en contra i 33 abstencions.

Passaríem al cinquè punt d’aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt d'aquesta proposta de resolució és rebutjat per 28 vots a favor, 104 en contra i cap abstenció.

I votariem ara el punt sisè d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt d'aquesta proposta de resolució és rebutjat per 24 vots a favor, 107 en contra i cap abstenció.

No hi ha cap més a punt a votar d'aquesta proposta de resolució, i passariem, per tant, a la següent proposta de resolució, que és la presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

En aquest cas, se m'ha sol·licitat la votació separada del punt 1, punt 2.a, punt 2.e i punt 2.b. En tot cas, si els sembla, els votarem tots separadament, eh? *(Pausa.)*

Per tant, passariem primer a la votació del punt 1 d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt d'aquesta proposta de resolució queda rebutjat per 56 vots a favor, 68 en contra i 8 abstencions.

Passariem a la votació del punt 2.a d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 64 vots a favor i 67 en contra i cap abstenció.

Passariem ara, doncs, a la votació del punt 2.b d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 20 vots a favor, 76 en contra i 36 abstencions.

Passariem ara a la votació del punt 2.e.

Comença la votació.

(Veus de fons.) 2.e, sí.

Aquest punt d'aquesta proposta de resolució queda rebutjat per 62 vots a favor, 69 en contra i 1 abstenció.

I passariem ara a votar la resta de la proposta de resolució, és a dir, els punts 2.c i 2.d.

Comença la votació.

Aquests dos punts queden rebutjats per 28 vots a favor, 68 en contra i 36 abstencions.

Per tant, haurem votat el conjunt de la proposta de resolució del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

A continuació votarem la proposta de resolució presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, amb les transaccions pertinents que tenen tots els grups. En aquest cas també s'ha sol·licitat que es votin tots els punts separadament.

Per tant, començariem per la votació del primer punt d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 76 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció.

Passariem ara a la votació del segon punt d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 68 vots a favor, 25 en contra i 1 abstenció.

I passariem al punt 2 bis d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 76 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció.

Passariem, per tant, al punt 3 d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 77 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció.

I votariem ara el punt quart d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt s'aprova per 76 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció.

Votaríem ara el punt 4 bis d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 68 vots a favor, 17 en contra i 8 abstencions.

Passaríem ara a la votació del punt cinquè d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt quedaria aprovat per 68 vots a favor, 25 en contra i cap abstenció.

I passaríem ara a l'aprovació del punt 6 d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt 6 d'aquesta proposta de resolució queda aprovat per 67 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció.

I ara passaríem a la votació *–(veus de fons), sí–* del punt 6 bis d'aquesta proposta de resolució. Abans, però, el secretari Pérez m'ha demanat poder dirigir-se a la cambra pel temps d'un minut. Si us plau, secretari.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, no hem tingut..., estava a la Mesa, però no he tingut l'oportunitat d'explicar, com a mínim als membres del meu grup parlamentari, el que s'ha expressat per part dels lletrats, i voldria dir, ràpidament, dues cosetes.

La primera, que, efectivament, els lletrats a la Mesa han dit que les propostes transaccionals estaven afectades per l'article 37.d i, per tant, la Mesa ha de qualificar, d'acord amb el Reglament, tots els escrits, i també aquest era un escrit que s'havia de qualificar per part de la Mesa, i també dir que no s'ha fet, que la Mesa no ha fet la qualificació del punt que en aquest moment votem.

I en segon lloc *–president, ja acabo–* volia manifestar també les reserves que han explicat els lletrats sobre el punt que votem en aquest moment, perquè podrien contravenir a alguna de les resolucions del Tribunal Constitucional, concretament la resolució que tenim nosaltres, els dos membres de la Mesa, el senyor José María Espejo i jo mateix, que parla d'una contravenció del 114, quan explica que tenim el deure d'impedir o paralitzar qualsevol iniciativa que suposi ignorar o eludir la suspensió acordada, i també, en particular, d'abstenir d'iniciar, tramitar, informar o dictar, en l'àmbit de les seves respectives competències, qualsevol acord o actuació que permeti atorgar valor jurídic a alguna d'aquestes resolucions afectades pel Tribunal Constitucional.

I nosaltres pensem *–i així, d'aquesta manera, també els lletrats–* que la 6 bis, quan vol que cessin les ingerències de l'Estat sobre impedir el que legítimament ha estat expressat en el referèndum d'autodeterminació de Catalunya del dia 1 d'octubre, pot *–de fet, nosaltres pensem que sí, i els altres també pensen d'aquesta manera–* contravenir a alguna de les resolucions del Tribunal Constitucional.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Pérez.

Passaríem, ara sí, doncs, a la votació d'aquest punt 6 bis de la proposta de resolució de Junts per Catalunya... *(Veus de fons.)* Sí. Perdó *–perdó–*, aturem la votació.

Sí, senyor Riera, per què em demana la paraula?

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Demano la paraula per poder fer lectura, perquè la Mesa m'autoritzi a fer lectura d'aquest punt 6 bis i explicar molt breument el motiu pel qual fem aquesta sollicitud.

El president

En tot cas, vostè pot sol·licitar que la Mesa llegeixi aquest punt, expliqui per què sol·licita que la Mesa llegeixi aquest punt, i un membre de la Mesa procedirà a llegir abans de la votació aquest punt. Senyor Riera, per tant, sí.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Doncs, sollicitaríem que es llegís aquest punt, atès que el nostre grup no pot renunciar ni pot admetre que aquest Parlament renunciï mai a la seva sobirania, al deure i l'obligació que té i al dret que té de representar la sobirania popular en totes les seves expressions, inclosa aquella que es va manifestar en les eleccions del 21 de desembre, i no podem admetre de cap manera que es vulgui impedir la lliure expressió del debat democràtic i el lliure compliment dels grups parlamentaris en el deure i el dret, hi insisteixo, de dur a terme el seu compromís electoral mitjançant el seu programa.

I, per tant, atès que, a més, considerem absolutament legítim el referèndum de l'1 d'octubre, és per això que demanem que es pugui llegir aquest apartat d'aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

El president

Molt bé, doncs, com es fa normalment, pregaria al secretari Campdepadrós que pogués llegir aquest punt 6 bis d'aquesta proposta de resolució, i, tot seguit, procedirem a la seva votació.

El secretari primer

Procedim a la lectura del punt 6 bis esmentat. «6 bis. Exigeix que cessin les ingerències del Govern de l'Estat davant les instàncies jurisdiccionals i el Tribunal Constitucional que pretenen impedir la materialització d'aquesta voluntat democràtica dels representants del poble de Catalunya, així com la que fou legítimament expressada en el referèndum d'autodeterminació de Catalunya de l'1 d'octubre.

»Determina que aquest Parlament i la seva presidència activin de manera immediata tots els instruments i procediments escaients per tal de garantir sense restriccions els drets civils i polítics de totes i tots els seus electes, restablir totes les seves institucions, començant per la seva presidència, i les seves facultats per a legislar i governar en favor dels drets socials, civils i polítics de tots i totes les catalanes, sense exclusions, construint un nou país just, inclusiu i solidari per a tothom, com ara en matèria de restitució d'allò establert en les lleis i decrets socials i mediambientals aprovats en aquesta cambra en la passada legislatura i suspesos pel Tribunal Constitucional espanyol.»

El president

Molt bé. Procedim a la votació.

Comença la votació.

Aquest punt 6 bis de la proposta de resolució de Junts per Catalunya queda aprovat per 68 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

I passariem ara a la votació de la següent proposta de resolució, que és la presentada pel Grup de Ciutadans. Recordo que en aquest cas se m'ha demanat la votació separada del punt tercer.

Per tant, passariem a votar primer el punt tercer i després la resta de la proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest tercer punt d'aquesta proposta de resolució queda rebutjat per 56 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció.

I passariem, ara, a votar la resta d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 56 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció.

I ara és el torn de votar la proposta de resolució presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. En aquest cas, es vota el conjunt de la proposta de resolució.

Comencem la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 57 vots a favor, 75 en contra (*remor de veus i rialles*) i cap abstenció.

Si no ha quedat cap punt de cap proposta de resolució per votar, s'hauran votat totes.

Per tant, s'aixeca la sessió.

Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a les dues de la tarda i sis minuts.